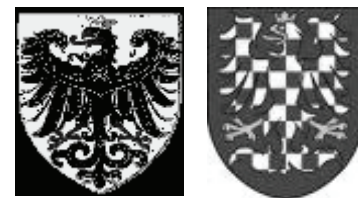

NOVINY

Volume 5 Issue 087 (587)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

3. I. – 16. I. 2022

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 3. ledna
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

O odnes se ignoruje, že napadení Polska Ruskou armádou je součástí druhé světové války.

Dodnes se určuje, že Polák zabítý Němcem je obětí druhé světové války, kdežto tisíce zabítých a zavražděných v Katyni, jsou jen nic.

Nemluvě a Finsku a Baltských republikách.

Rusko dodnes určuje, že pro ně to vlastně začalo, až když dělnické a socialistické Německo napadlo bolševický a socialistický Sovětský svaz.

Co je také zajímavé, v Česku nemusí židovské školy chránit těžkooděnci, tak jak se to děje v západní, tak zvané, civilizované Evropě. Dokonce i zde, v Austrálii, synagogy a školy musí mít ochranku.

Jen si dovolím podotknout, že, za prvé v projevu Angely Merkelové na Den památky obětí holokaustu 27. ledna 2018, mne utkvělo z něj toto: „Je těžko pochopitelné a ostudné, že žádná židovská instituce – škola, školka či synagoga – nemůže existovat bez policejní ostrahy.“ Říká-li to lídr Německa tři generace po holokaustu, zní to varovně.

Za druhé kamarád vydavatele těchto řádek si dovolí osobní postřeh. On bydlí v Praze, dvě ulice od Lauderovy židovské školy. A byt často chodí kolem ní, nikdy tam neviděl ani nápadnou policejní ostrahu (natož ozbrojence jako v Hagenu), ani nezaznamenal vyhrocenou atmosféru. Právě v situacích, jaké ožívají zprávy z Hagenu, Halle či Toulouse (islamista zanechal v židovské škole čtyři mrtvé), si uvědomíme ten nebanální fakt, že žije v Česku, v zemi, kde židovské instituce mohou existovat bez okaté policejní ostrahy jako zde v Austrálii nebo v té civilizované nerasistické Evropě..

..... A ten muslim mu uřízl hlavu břitvou. U soudu řekl, že ho chtěl vlastně jen oholit. Tak ho pustili...

V Anglii Somálský islamista ubodal poslance v kostele.

A teď se zamyslete, jak je to možné, či proč to tak asi je

Tyto Noviny začaly vycházet sice v roce 1999, ale teprve později jsme se odvážili oslovit generální konzulát, jmenovitě generálního konzula v Sydney pod vedením pana Jaroslava Dolečka (2001-2006), ten je nyní velvyslancem v Indonésii. Moc děkuji, byl nám velice nápomocen už jen tím, že generální konzulát si Noviny předplatil a začal odebírat dva výtisky.

Následující generální konzul pan Vít Kolář (2006-2010), nám taktéž byl velice nápomocen.

Byli jsme zváni na krajanské akce, státní oslavy, o kterých jsme mohli referovat v našich Novinách. A občas jsme dostávali zajímavé nápady a tipy, co uveřejnit v našich Novinách. Protože musíme tisknout víc novin než potřebujeme, dávali jsme noviny Noviny na generální konzulát, aby si je návštěvníci konzulátu mohli odnést domů.

Teprve když nastoupil pan Hani Stolina, kterému se nelíbil náš přístup k muslimské invazi do Evropy, možná proto, že se sám narodil v Egyptě a měl k Islámu vstřícný přístup.

Tak začalo první ochlazení a změna neb generální konzulát začal odebírat už jen jedny Noviny. Pak přijela paní Hana Flanderová a instituce generální konzulát pak zanevřel na Noviny úplně, přestali nejen odebírat Noviny, ale přestali jsme dostávat i malou podporu, kterou každý rok zaslá ministerstvo českým organizacím po celém světě. **Noviny jsou neziskové, vydávané důchodcem**, kterého zájmem je informovat o dění nejen v kotlině, ale i tady v Austrálii a o krajanech ve světě.

Takže jsme ostrouhali. A nejen to, dokonce paní Flanderová zakázala dávat/nosit Noviny na generální konzulát. Nevím, zda-li to bylo z její iniciativy či na příkaz shora. A co navíc, přestali nás zvat na jakékoliv státní a konzulátem organizované akce. Byli jsme a jsme od té doby tabu, nežádoucí, ... Dokonce některé české kluby v Austrálii, ze strachu (ano napsali, nechceme si to rozházet s paní generální konzulkou, co kdyby nám pak zadržela dotace) přestaly odebírat Noviny.

Letos přijela nová paní, paní generální konzulka. Dovolujeme si sdělit našim čtenářům, že se nic nezměnilo. Jsme stále na černé listině. **A NEVÍME PROČ.**

Nedůvěřivé čtenáře si dovolujeme ubezpečit, že seznam odběratelů novin je nejen chráněn pod komplikovaným heslem v našem soukromém počítači, ale nikomu ho ani nedáme, ani nepůjčíme, i kdyby se třeba rozkrájel

Mé setkání s počítaďly.

George Švehla 29-10-2021.
Kybernetika mě zaujala už jako dospívajícího dacana v letech padesátých minulého století. Tehdy jsem obdivoval americký ENIAC, plně elektronkový počítač zabírající několik místností s elektrickou spotřebou 150 kw. Obsahoval 17 648 elektronek, 7200 krystalových diod, 1500 relé, 70 000 odporů, 10 000 kondenzátorů, okolo 5 miliónů ručně pájených spojů, vážil 30 tun, zabíral 63 m³ (2,6 m × 0,9 m × 26 m), a jeho vývoj stál 500 000 dolarů. Vstup i výstup obstarávaly dřevěné štítky a tisk se prováděl na specializovaném stroji (pravděpodobně IBM 405 nebo podobném).

<https://cs.wikipedia.org/wiki/ENIAC>
Koncem let padesátých to už byl první československý počítač SAPO, který mě zaujal a kdy jsem se začínal zajímat o jeho programování.

<https://cs.wikipedia.org/wiki/SAPO>
V letech šedesátých jsem měl trochu jiné starosti. Absolvoval jsem, z důvodů studia o 4 roky odloženou vojenskou prezenční službu, za rok po ukončení dvouleté vojny v roce 1966, jsem se oženil a začali jsme si stavět hnízdo, tedy domeček v Brně – Řečkovcích. Stavění nám „přetrhla“ okupace spřátelených armád Varšavského paktu 21. srpna 1968 a tak už 6. října téhož roku se ocitáme v Sydney mezi klokany. Drobnosti, jako vytvořit si nový život, naučit se neznámou řeč a hlavně usilovně pracovat aby bylo na chleba, mě nedaly na počítaďla ani pomyslet.

K počítačům jsem se vrátil až v konstrukční kanceláři vagonky Comeng, kde jsme navrhovali a stavěli lokomotivy a osobní i nákladní vagony. Stalo se, více než z potřeby ale z politického hlediska vedení společnosti rozhodlo, že by byla dobrá vizitka pro společnost přejít z tradiční konstrukční kanceláře, kde bylo kolem stovky rýsovacích prken a stolů, vše se počítalo pomocí logaritmických pravítek, tak zvané „vědecké“ kalkulátory přišly o trochu později, jako můj tehdejší Hewlett Packard 25, kolem roku 1975. HP calculators - Wikipedia A tak za více než 1 000 000 tehdejších klonů dolarů společnost koupila CAD systém Auto-Troll. Stalo se tak v roce 1977, kdy téměř nikdo ze zúčastněných nevěděl co to vše obnáší.

Bylo nás vybráno 7 jedinců kteří jsme byli poslání na třítydenní kurz kterak dávat počítaďlu příkazy aby něco udělalo. Systém používal VORTEX (V77 Omnitask Real-time Executive) operační systém. Jen tento kurz stál našeho zaměstnavatele 10 000 AUD na hlavu, naše učitelka byla poslána přímo z Denveru - USA.

Část nového hardware bylo nutno umístit v místnosti s kontrolovanou a čistou atmosférou. Tak bylo nutno postavit místnost jejíž vzduch byl nejen filtrován jemnými filtry, ale i dále ošetřen aby stále měl 22°C a 60% vlhkosti. Teprve potom byl nainstalován minikompiútr AD/380. Tento byl velikosti velké skříně. Jednotlivé části byly jakési kovové šuplíky, které se daly vysunout k inspekci a nebo údržbě. Mezi nimi byl i pevný disk o průměru 1 stopa, tedy zhruba 30 cm a kapacitě 5Mb, který se vrtěl v šuplíku. Záloha celodenní práce se prováděla po pracovní době na 19 mm (¾“) širokou magnetickou pásku. Jen pevný disk tehdy stál 17 000 US\$, celý minikompiútr minus disk pak 60 000 US\$. Stejnou místnost s počítaďlem sdílel 40“x 60“ (1000 x 1500 mm) flat bed plotter, který bratru stál pouhých 40 000 US\$, a dot matrix A3 printer za 5000US\$. Čtyři pracovní terminály a digitizer už mohly být v obyčejné kanceláři. Digitizer vypadal jako kreslicí prkno a sloužil k digitalizaci existujících výkresů, aby se s nimi dalo pracovat v systému CAD. Tato hračka stála 40 000 US\$. Každý pracovní terminál – workstation CC80 byl za stejných 40 000 US\$.

Příkazy které jsme na terminálu dávali aby CAD vůbec něco nakreslil byly pro nás něco jako nová řeč, která nám šla zpočátku dost ztuha. Ale i to se srovnalo a do půl roku jsme na CAD Auto-Trollu kreslili jen to fičelo. Nakonec jsem dostal celý ten cirkus na povel, abych si do půl roku našel lepší práci a bez hodinového dojíždění.

To už byl rok 1979 a mně počítaďlová horečka neopustila. Koupil jsem si pro svou potěchu PC jménem Challenger. Tento i se dvěma floppy disketovými jednotkami, každá o kapacitě 250 Mb - 125 Mb na každou stranu 5 1/4“ floppy disketě. Pevný disk ještě tehdy pro svoji vysokou cenu nebyl. 25 cm monitor a dot matrix A4 printer, to vše bratru za 4000 AUD. Vše to běhalo v operačním systému PC DOS 1.1.

Další počítače jsem si už stavěl sám podle nároků na funkci a výkon ze součástí co byly na trhu. Mimo pracovního, na kterém jsem měl AutoCad a který jsem si, když bylo třeba, vozil do práce, i když jsem převážně pracoval z domu, jsem měl ještě domácí na kterém dodnes edituji fotky a videa a který není připojen na internet z důvodu bezpečnosti. A potom poštovní, který opět z bezpečnostních důvodů není součástí mé domácí sítě, kdyby snad přicestoval nějaký zlý vir jako třeba Kovid, který by protivirové software nezachytilo.

Výše zmiňované jsou vše stolní PCčka. Mimo těch se mě po domečku toulá 5 různých noťasů, od Woken XP po 10.

Račte otočiti list.

Pondělí 3. ledna

Pětice jaderných zemí se shodla, že je třeba zabránit jaderné válce A EK hájí kritizovaný návrh zařadit jádro a plyn mezi zelené investice
Plán EK zařadit jádro a plyn mezi čisté zdroje je pro Rakousko nepřijatelný A Prezident Zeman jmenoval Nekulu ministrem zemědělství, vláda je kompletní
Plán na jádro jako čistý zdroj může v této podobě přinést ČR komplikace, tvrdí šéf ČEZ Beneš
Ministr zemědělství chce vrátit dotační kyvadlo od velkých podniků do rovnováhy
Petice proti povinnému očkování profesních skupin má skoro 14.000 podpisů A Rakušan se s končícím policejním prezidentem dohodl na spolupráci
Počasí v Praze: oblačno, 10 °C

Úterý 4. ledna

Čtvrtá dávka podle izraelské studie pětinasobně zvyšuje protilátky A Nord Stream 2 by podle šéfa Uniperu mohl být schválen v polovině 2022
Brutální zásah policistů proti demonstrujícím v Amsterdamu bude mít dohru
Bek jednal s francouzským ministrem vnitra o předsednictví v Radě EU A Po pozitivním samostestu v práci rovnou 5denní karanténa, navrhuje vláda
Zájem o očkování ve vakcinačních centrech stoupl, fronty jen výjimečně A Vladislav Husák nepovede policejní školu, Rakušan zrušil jeho pověření
Iniciativa 21 představila petici proti povinnému očkování
Počasí v Praze: mrholení, 10 °C

Středa 5. ledna

Kazašský prezident vyhlásil v celé zemi výjimečný stav
Papež kritizoval lidi, kteří si místo dětí pořizují domácí mazlíčky
Vláda schválila kvůli zdražení energií zvýšení dávek na bydlení A Platy ústavních činitelů by měly zůstat stejné jako loni, schválila vláda
Kvůli bolševické kandidátce na předsedkyni se do sebe pustili Piráti A Armáda spásy otevírá v Praze ordinaci praktického lékaře pro chudé
Do pětidenní karantény budou muset i očkovaní a dříve nemocní A Langšádlová je předsedkyní Rady pro výzkum, vývoj a inovace
Počasí v Praze: vyjasnění, 3 °C

Čtvrtek 6. ledna

Kazašští vojáci v centru Almaty rozeznali demonstranty střelbou A Kyjevský soud nařídil zabavit exprezidentu Porošenkovi majetek
Severní Korea oznámila, že ve středu otestovala hypersonickou střelu A Válka představil odborný tým pro covid, je v něm matematika i etik
Fiala oznámil, že vláda dokončila práci na programovém prohlášení A Válka podepíše s Pfizerem nákup léků na covid-19 za dvě miliardy
Černochová chce, aby pedagogům Univerzity obrany vzrostly platy A Nejvíce nominací na šéfa Pirátů má zatím "komunistka" Michailidu
Počasí v Praze: oblačno, 3 °C

Pátek 7. ledna

Kaczyński přiznal nákup špohovacího programu Pegasus
Rusko v rozhovorech o Ukrajině obchází EU, stěžuje si Le Drian
Fialova vláda oficiálně zveřejnila své programové prohlášení
Žalobcům vadí v programu vlády posílení jejich odpovědnosti
Válka hlásí, že příští týden oznámí omezení hromadných akcí
O tendru na obrněnce se nerozhodlo, ministerstvo chce analýzu
Zmrazení platů je neústavní, tvrdí po soudcích i státní zástupci
Autobus s dětmi se v Beskydech srazil s autem, jeden mrtvý
Počasí v Praze: oblačno, 1 °C

Víkend 8. – 9. ledna

V Almaty pokračují střety ozbrojenců, úřady zatkly přes 6000 lidí A Vědci z NASA dokončili rozvinutí teleskopu Jamese Webba ve vesmíru
V Rakousku, Německu i Francii protestovali odpůrci očkování proti covidu A Mimořádné zvýšení důchodů bude nákladnější a dříve, řekla Zamrazilová
Českou pirátskou stranu dál povede Bartoš, porazil všechny tři soupeře A Lipavský o sobě tvrdí, že rozhodně není slabým ministrem zahraničí
Zmrazení platů není v rozporu s ústavou, domnívá se Marian Jurečka A V několika městech ČR protestovali odpůrci očkování proti covidu
Počasí v Praze: oblačno, 4 °C

Pondělí 10. ledna

Náměstci ministrů zahraničí USA a Ruska zahájili jednání o Ukrajině A Kazachstánský prezident tvrdí, že v zemi byl obnoven ústavní pořádek
Více než polovinu případů koronaviru tvoří varianta omikron, oznámil SZU

Pracovní karanténa se může týkat zdravotnictví či dopravy, říká Rakušan A Černochová chce zřídit nový investiční fond nebo zvýšit nábor vojáků
Začala stavba trati z Palmovky do Čakovic, vrátí do Prahy trolejbusy A Pavla Chrastinu na poslední cestu doprovodily hity Olympiku a potlesk
Zemřel režisér Dušan Klein, tvůrce série filmů o "básnících"
Počasí v Praze: zataženo, 3 °C

Úterý 11. ledna

Macron podpořil plán EK na zařazení jádra mezi zelené investice A Premiér Johnson čelí kritice od opozice po zprávách o dalším večírku
Kazachstán má premiéra, prezident Tokajev promluvil k zákonodárcům A Fiala byl poprvé ve funkci v zahraničí, podle tradice zavítal na Slovensko
Poslanec Farský odmítá složit mandát kvůli své půlroční stáži v USA A FAMU se ani neobtěžovalo prof. Kleinovi vyvěsit černý prapor
Zemědělci demonstrovali v Praze proti změnám v dotacích
Soud v Brně Davida Ratha podmíněně propustil z vězení
Počasí v Praze: oblačno, 1 °C

Středa 12. ledna

Podle kancléře SRN není jádro udržitelné a hospodářsky smysluplné A Quebec zavede "zdravotní daň" pro lidi odmítající očkování proti covidu
Ve sněmovně se celý den diskutovalo o programovém prohlášení vlády
Ombudsman se u ÚS připojil do řízení o zrušení části vyhlášky o očkování A Expremiér Babiš doporučil ministru Válkovi tlumočnicka do češtiny
Soukromý zemědělec neuspěl se stížností k ÚS na uzavření okresů A Na setkání v Pardubicích rozsvítili 194 svíček za oběti heydrichiády
ČNB nevyklučuje počátkem letošního roku inflaci nad 10%
Počasí v Praze: oblačno, 1 °C

Čtvrtek 13. ledna

EMA varuje před posilovacími dávkami, mohou oslabit imunitní systém A Raketa Falcon 9 vynesla do vesmíru 105 družic, na palubě je i družice z ČR
Moskva je připravená vyvést vztahy s ČR ze slepé uličky, říká ruské zamini A Poslanci se vrátili k přerušené schůzi a vyslovili důvěru vládě Petra Fialy
Hnutí STAN by mělo své financování vysvětlit i podle koaličních Pirátů A Před ministerstvem vnitra protestovali lidé proti povinnému očkování
Po téměř deseti letech definitivně skončilo stáhnutí Vlasty Parkanové A V pražské MHD bude opět znemožněn nástup předními dveřmi
Počasí v Praze: oblačno, 3 °C

Pátek 14. ledna

Rusko rozbilo kybernetický gang REvil, který útočil na americké firmy A Kalifornský guvernér odmítl podmíněčné propuštění vraha R. Kennedyho
Očekáváme písemné odpovědi od USA a NATO na naše návrhy, říká Lavrov
Koalice má po pátku problém s volbou šestého místopředsedy Sněmovny A Pracovní karanténa se bude týkat jen zdravotníků a lidí v sociálních službách
O odkladu části stavebního zákona bude Sněmovna jednat asi až v březnu A Koalice má problém s volbou šestého místopředsedy Sněmovny
U Prosenic se střetly dva nákladní vlaky, nikdo se nezranil
Počasí v Praze: jasno, 8 °C

Víkend 15. ledna – 16. ledna

Litva ohlásila, že příliv migrantů přes hranici s Běloruskem ustal
U Tongy vybuchla podmořská sopka, tsunami byla přes metr vysoká A Ukrajina obvinila Rusko z kybernetického útoku, prý na to má i důkazy
Zeman odmítl politické zneužívání olympiády, sportovcům popřál úspěch A Jurečka zkritizoval rozhodnutí Farského odjet do USA i financování STAN
Ministr Bartoš chce odklad části stavebního zákona projednat zrychleně A Ozbrojení lupiči ukradli v obchodu v Praze luxusní hodinky za milion
V neděli zástupci Senátu v Praze uctili památku Jana Palacha
Počasí v Praze: oblačno, 2 °C

Dokončení z první strany

Výše zmiňované jsou vše stolní PCčka. Mimo těch se mě po domečku toulá 5 různých nořasů, od Woken XP po 10. Jaksí nemám srdce některý z nich vyhodit. Až na ten poslední jsem je nabył tak, že jsem je zdědil po umřelých kamarádech a nebo i našel na ulici v hromadě smetí na odvoz. Já, k radosti mé ženy, tak nesmírně rád „nakupuji“.
V poslední době k této menažerii přibýly 2 tablety (jeden ve Windows 10 a druhý v Androidu) a nakonec

chytrý blbafon opět v Androidu. Takže když tělo zlobí a odmítá spolupracovat, tak jako buchta sedím a procvičuju si to, co mě ještě v hlavě zbylo. Abych snad nezapomněl, chytrá TV má také Android. Takže občas sleduju i programy ČT.

Bude válka s Ruskem?

Ondřej Aston Neff NeffPES
Jako studená sprcha zapůsobila na mnohé z nás zpráva z pondělka, že se pět velmocí dohodlo, že je třeba zabránit jaderné válce. Studená sprcha určitě pro toho, kdo se jako dítě učil ve škole lehat nohama směrem k epicentru výbuchu a někdy nebyla k dostání sůl, protože lidi si mysleli, že střecha posypaná solí je ochráněna proti radioaktivitě.
Našinec má chuť zvolat, vy debilové, o čem to tady do prdele mluvíte, jaká atomová válka?
Ona by nastat mohla. Ono by stačilo se jí nebát, respektive stačilo by přijmout tezi Mao Ce-tunga, že atomová bomba je papírový tygr, tudíž neškodný strašák. To není povzbuzující konstatování. Nicméně nesouvisí s otázkou, kde se vlastně tahle deklarace vzala.
V úterý měla začít hodnotící konference Smlouvy o nešíření jaderných zbraní. Konat se nebude kvůli covidu, a tak prý Moskva proklamaci navrhla, aby se snížilo napětí... Jaké napětí? Inu kolem údajně chystaného útoku ruské armády na Ukrajinu, útoku, jehož operační plány se probírají v novinách jako fotbaloví mudrlanti řeší uvažovanou taktiku při nejbližším derby.
Skutečnost je taková, že světový mír (s odhlédnutím k lokálním masakrům) je zajištěn atomovým patem a že ze zpětného historického pohledu možná za mír opravdu vděčíme americkým levičákům, kteří podstrčili tajemství atomové bomby Stalinovi. Ten pat trvá a platí pro všechny reálné i ze setrvačnosti titulované velmoci. Pod svícem jaderného patu se ale může v přítmí stát cokoli, včetně agrese Ruska proti Ukrajině.

Důvod je nabíledni. Rusko je ten, kdo je ochoten ty tanky nasadit. Ukrajina taky, ale má jich málo. Západní Evropa je totálně vojensky bezvýznamná a Amerika už prohrála v posledních 75 letech od svého posledního nesporného vítězství tolik válek, že je nepravděpodobné, že se pustí do dalších dobrodružství. Navíc se vše vyvinulo tak, že se Evropa zavázala k totální závislosti na dodávkách ruského plynu .

Takže vyhlídka do úvodu roku 2022: jestli bude válka s Ruskem, tedy jestli bude válka na rusko-ukrajinské hranici, záleží absolutně a bezvýhradně na vůli nebo nevěli ruského cara Vladimíra Putina. Vážného vojenského protivníka nemá, ekonomických sankcí se nemusí bát, protože má ruku na kohoutku plynu. Je tedy finlandizace Ukrajiny to nejhorší možné řešení (za situace, kdy Finsko hrozí vstupem do NATO)?
Pro později narozené a neinformované: finlandizace je politický pojem z doby studené války. Finsko, které hrdinně bojovalo proti Stalinovi a pak vlašně podporovalo Hitlera na východní frontě, souhlasilo za dob studené války s jakýmsi stavem podvolené neutrality a bylo mu dovoleno rozvíjet kapitalistickou prosperitu a kontrolovaně svobodný politický systém. Bylo to v jistém smyslu potupné, ale Finům to zajistilo skvělý prosperující život. Ještě dodám, že to byl důsledek schopnosti Finů, a ne toho, že jim Rusové šlápli do ksichtu a nechali si to líbit.
Zopakujme tezi zde už několikrát proklamovanou: nabídka nenabídka členství v NATO pro Ukrajinu a Gruzii byl mimořádně špatný nápad. Současný stav, který vyvěrá do absurdní proklamace, že je třeba zabránit atomové válce, je důsledek tohoto nesmyslu. Jak z toho vycouvat je úkol pro diplomaty, aby nikdo neztratil tvář (lidsky řečeno: nevypadal za blbce). Ale jako blbec přece jen bude vypadat ten, co to vymyslel a není ochoten, natož schopen to prosadit silou. Což je princip mezinárodních vztahů, otevřete na libovolné straně libovolnou středoškolskou učebnici dějepisu.

Fico kritizuje dohodu medzi Slovenskom a USA:

Porušuje suverenitu Slovenska! Na stole sú desiatky pripomienok

PREŠOV - Návrh dohody o spolupráci v oblasti obrany medzi SR s USA (DCA) je pre Slovensko nevýhodný a porušuje suverenitu Slovenska. V stredu to na tlačovej konferencii v Prešove povedal predseda Smeru-SD Robert Fico, ktorý podľa svojich slov nespochybňuje záväzky SR v Severoatlantickej aliancii (NATO). Ministerstvo obrany (MO) SR v reakcii na jeho vyjadrenia hovorí o zúfalom zastrašovaní, vytrhávaní z kontextu a zavádzaní.

"Je to zmluva, ktorá podľa Ústavy SR bude mať prednosť pred vnútroštátnymi zákonmi SR. Navrhované znenie v každom jednom článku je v príkrom rozpore s ponímaním suverenity a zvrchovanosti samostatného štátu," uviedol Fico.

Návrh dohody podľa neho dáva Spojeným štátom americkým (USA) a armáde USA "voľnú vstupenku minimálne na desať rokov na trvalú prítomnosť vojakov, civilných zamestnancov, dodávateľov a rodinných príslušníkov". Pre Slovensko je podľa Fica dohoda nevýhodná.

Budem žiadať kolegov, aby sme to nepodporili

"Budem žiadať mojich kolegov v poslaneckom klube, aby sme nikdy takýto typ dohody, ktorý je na stole, v parlamente nepodporili," povedal Fico. Dohoda o spolupráci v oblasti obrany medzi SR a USA (DCA) by umožnila americkým ozbrojeným silám využívať vojenské letiská Malacky-Kuchyňa a Sliac, prípadne iné dohodnuté zariadenia a priestory. Slovensko ich má poskytovať bez nájomného. Platí by mala desať rokov. Potom zostáva platná, alebo ju možno vypovedať s ročnou výpovednou lehotou.

Minister obrany Jaroslav Nad' (OĽANO) zdôraznil, že ide o štandardnú medzinárodnú dohodu. Deklaroval, že dokument plne rešpektuje suverenitu SR. V prvej vlně má dohoda umožniť čerpať približne 100 miliónov dolárov na modernizáciu obrannej infraštruktúry. Akákoľvek infraštruktúra, ktorá bude postavená, bude majetkom SR.

Reaguje aj ministerstvo obrany

Ministerstvo obrany SR považuje Ficovo vystúpenie za plné nezmyslov a klamstiev. **"Domnievame sa, že z tejto bezobsažnej tlačovej konferencie plnej nezmyslov a klamstiev si okrem zúfaleho zastrašovania, vytrhávaní z kontextu a zavádzania verejnosť zapamätá jedine moment, keď bývalý premiér Fico označil redaktorku za smiešnu s dôvetkom, že vyzerá ako hus. Slnko v Jordánsku mu zjavne neprospeje,"** uviedla hovorkyňa rezortu Martina Koval' Kakaččíková.

Hlas návrh nepodporí

Strana Hlas v súvislosti s navrhovanou obrannou dohodou medzi Slovenskou republikou a USA vyhlasuje, že prijímanie akýchkoľvek medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky v oblasti bezpečnosti a obrany musí byť plne v súlade s Ústavou a právnym poriadkom Slovenskej republiky. **"Nesmie byť prítomná narušená územná celistvosť a zvrchovanosť Slovenskej republiky a nesmie byť vytvorená možnosť na rozmiestňovanie cudzích ozbrojených síl a zbraňových systémov na území Slovenskej republiky bez predchádzajúceho súhlasu jej ústavných orgánov. Takto som vždy postupoval ako predseda vlády a takto budem postupovať aj naďalej,"** vyhlásil líder Peter Pellegrini.

V súčasnej napätej zahraničnopolitickej, ale aj vnútro politickej situácii je veľmi dôležité, aby každá zmluva bola podrobená dôslednej verejnej diskusii, s cieľom predísť prijímaniu záväzkov, ktoré budú v rozpore s väčšinovými postojmi obyvateľstva a relevantnými stanoviskami štátnych inštitúcií. **"Vzhľadom k vážnym pochybnostiam, či predmetná zmluva nenarušuje suverenitu Slovenskej republiky i vzhľadom na zásadne právne výhrady Generálnej prokuratúry, Hlas nemôže predložený návrh podporiť,"** uzavrel Peter Pellegrini.

K návrhu dohody prišlo 70 pripomienok

K návrhu dohody o obrannej spolupráci Slovenskej republiky s USA prišlo v rámci medzirezortného pripomienkového konania celkovo 70 pripomienok. Autorom polovice je Generálna prokuratúra (GP) SR, návrh ako celok odmieta. Stiahnuť ju žiada aj Konfederácia odborových zväzov SR. Výhrady k uzavretiu dohody vyslovila aj verejnosť. Ministerstvo obrany SR uviedlo, že s pripomienkami sa vyrovná štandardným spôsobom.

Úrad jadrového dozoru SR upozornil, že dohoda nikde explicitne neuvádza jadrové materiály ani iné rádioaktívne materiály. Vzhľadom na platné medzinárodné dohody, ktoré upravujú ich dovoz a použitie, odporúča zvážiť dané skutočnosti aj v návrhu dohody. GP SR tvrdí, že ak bude uzavretá medzinárodná zmluva s USA v predloženom znení, Slovenská republika rezignuje na garanciu niektorých ústavných práv. Vláda alebo prezidentka by podľa prokuratúry mali po skončení medzirezortného pripomienkového konania využiť svoje ústavné oprávnenia a podrobiť návrh bilaterálnej dohody ústavnému prieskumu. Namietajú napríklad aj to, že prvých desať rokov nie je možné dohodu vypovedať.

Občianske združenie Zjednotení za mier prostredníctvom hromadnej pripomienky, ktorú prostredníctvom petície podporilo vyše 20.700 ľudí, žiada odmietnuť návrh dohody v celom rozsahu pre rozpor s Ústavou SR a záujmami SR. Do textu dohody by v prípade jej neodmietnutia zapracovali systém riešenia sporov. Požadujú tiež výslovný zákaz jadrových zbraní na území SR a obmedzenie aktov vojnového násillia s využitím územia SR. Vytvoriť by sa podľa združenia mal aj systém spoločnej kontroly a pravidiel na ochranu verejného zdravia. Chcú tiež zachovať právomoci slovenských orgánov činných v trestnom konaní.

Reagujú aj ministerstvá

Mimoparlamentné hnutie Republika je tiež proti uzavretiu dohody. Hromadnú pripomienku verejnosti prostredníctvom petície podporilo takmer 15-tisíc ľudí. V dohode by mal byť podľa nich stanovený jednoznačný a neodvolateľný zákaz jadrových zbraní na území SR. Žiadajú tiež potvrdiť a zachovať bezvýhradné a bezpodmienečné zvrchované právomoci slovenských orgánov v oblasti práva.

Ministerstvo dopravy žiada vyznačiť negatívny vplyv na rozpočet verejnej správy a uviesť, že nie je rozpočtovo zabezpečený. Ministerstvo financií požaduje pri doložke vybraných vplyvov doplniť, že prípadné výdavky, ktoré vyplývajú z prijatia dohody, budú zabezpečené v rámci schválených limitov výdavkov Ministerstva obrany SR na príslušný rozpočtový rok, bez zvýšených finančných požiadaviek na štátny rozpočet.

Ministerstvo práce odporúča prehodnotiť sociálne vplyvy. Ministerstvo hospodárstva SR navrhuje doplniť v doložke vybraných vplyvov pri časti Preskúmanie účelnosti konkrétnu časovú lehotu a kritériá. Ministerstvá, ale aj Národná banka Slovenska mali tiež viaceré výhrady k použitej terminológii v slovenskej verzii dokumentu. Topky zk

Korčok: Bezpečnosť SR neohrozuje dohoda s USA, ale politika Smeru

TASR 09.01.2022 - Navrhnutá dohoda o obrannej spolupráci medzi SR a USA nijako neohrozuje suverenitu a zvrchovanosť Slovenska. V reakcii na vystúpenie predstaviteľov strany Smer, ktorí chcú iniciovať v tejto otázke referendum, to uviedol minister zahraničných vecí a európskych záležitostí SR Ivan Korčok (nominant SaS).

„Zahranícopolitické a bezpečnostné postavenie Slovenska neohrozuje navrhovaná dohoda, ale politika Smeru,“ uviedol. Opozičnú stranu vyzval, aby nepolitikárčila s bezpečnosťou štátu a radšej vysvetlila, ako môže dohoda, ktorú uzavreli okrem iných pre posilnenie svojej bezpečnosti Poľsko a Maďarsko, byť hrozbou pre suverenitu Slovenska.

Korčok si dokonca myslí, že Smeru ide o „vytrhnutie“ Slovenska z NATO. „Nejde o našu suverenitu, ale o to, ako vraziť klin medzi nás a spojencov, aj medzi nás a Maďarov a Poliakov,“ dodal Korčok.

Smer-SD na sobotňajšej tlačovej konferencii oznámil, že chce na pôde Národnej rady SR iniciovať rokovanie o referende, ktorého témou by bola navrhovaná zmluva s USA a prítomnosť amerických vojsk na Slovensku. Smer pokladá zmluvu za nevýhodnú a porušujúcu suverenitu krajiny. Ak sa mu nepodarí rokovať o téme na pôde parlamentu, chce dosiahnuť referendum petíciou.

Na vstup vám nebude stačiť ani to, že ste zaočkovaný. Na Slovensku zavedú nový prísny režim OP plus

TASR 13.1.2022 Na vysokorizikové podujatia, ako sú svadby či oslavy, by sa mal od 19. januára vzťahovať **nový režim OP plus**. Podujatia by sa tak mohla zúčastniť **len osoba s tromi dávkami očkovania** proti ochoreniu COVID-19, osoba, ktorá ochorenie prekonala alebo **človek s dvoma dávkami vakcíny a s testom**.

Pri najrizikovejších podujatiach

V relácii TV Markíza Na telo Plus to uviedol minister zdravotníctva Vladimír Lengvarský. **"Niekde budú stačiť dve dávky očkovania, pri vysokorizikových aktivitách už bude potrebný aj test. Tretia dávka alebo test k očkovaniu bude potrebný v prípade účasti na svadbách, karoch, oslavách, plesoch,"** vymenoval minister. Režim OP plus by sa mal vzťahovať aj na prevádzku hotelov či organizáciu niektorých športových podujatí. Pre deti by mal postačovať test, ktorý absolvujú v školách.

Zrušiť by sa mali aj farby v súčasnom COVID automate. **"Pri dnešnom rýchlym vývoji by sme zo zelenej do čiernej farby okresov prešprintovali za dva týždne,"** vysvetlil Lengvarský. Zmeny by sa mohla podľa jeho slov dočkať aj karanténa, ktorá v súčasnosti trvá desať dní. **"Ak by hrozili vysoké výpadky zamestnancov, budeme dĺžku karantény prehodnocovať. Tá sa však bude odvíjať od očkovacieho statusu,"** naznačil šéf rezortu. Najkratšia karanténa, zrejme trojdňová, by sa týkala osôb s tromi dávkami vakcíny.

Tri druhy rizikovosti

Vláda v pondelok rozhodla o zmene režimu pre hromadné podujatia. Podmienky sa uvoľnia, konat' by sa mali v režime OP (očkování - po prekonaní ochorenia COVID-19). Pre nízkorizikové podujatia odporúča vláda maximálne 100 osôb alebo naplnenie 50 percent kapacity. Pre stredne rizikové podujatia sa odporúča maximálna kapacita 25 percent. Vyplýva to z odporúčaní opatrení hlavnému hygienikovi, ktoré schválila vláda na svojom pondelkovom zasadnutí. Presné pravidlá určí vyhláška hlavného hygienika Jána Mikasa.

"S ministerstvom zdravotníctva sme našli kompromisné riešenie pre aspoň čiastočné otvorenie kultúry v najbližšej dobe. Mojou snahou a aj snahou celého ministerstva vždy bolo otvoriť kultúru, aby bola bezpečná pre divákov a pre organizátorov ešte stále ekonomicky prijateľná," uviedla ministerka kultúry Natália Milanová.

Medzi nízkorizikové hromadné podujatia zaradila vláda tie, kde sa nosí respirátor, sú bez konzumácie, povinné je sedenie, nespieva sa na nich ani nepovzbudzuje. Navrhuje pre ne režim OP a maximálne 100 divákov alebo naplnenie kapacity do 50 percent.

Za vysokorizikové podujatia sa podľa materiálu považujú svadby, kary, oslavy, večierky, plesy, diskotéky či podujatia v prevádzkach verejného stravovania.

Ako spáchať samovraždu v Terchovej? Príd'te do krčmy a povedzte: Jirí Jánošík byl' maďarskej žid.

Moji milí vlastizrádci...

Ross Hedvicek

Petr Cibulka napsal: *Pro koho hrdinou a pro koho vlastizrádcem?*

Už jsem potkal hodně lidí, ale žádný neměl bumážku, že je hrdina. Hodně jich ale mělo papír na to, že jsou certifikovaní vlastizrádci. A tak se mi stalo, že jsem měl a dodnes mám přátelské vztahy s mnoha vlastizrádci, ale dodnes jsem nepotkal, natož se spřátelil s nějakým hrdinou. Hrdina tudíž pro mne zůstává pojmem velice iluzorním, asi jako někdo z Hvězdného městečka. Výhodou zase je, že vlastizrádci zase bývají docela malebné charaktery s ještě malebnějšími životopisy a žádný z nich nikdy nebyl komunista (komunisti mě serou - to netajím, to je o mě známo).

Jedním takovým vlastizrádcem byl Míla Tuček. Rodné Československo opustil v roce 1948, když mu bylo celých osmnáct roku, a po pár měsících už byl v řadách vlastizrádné (či snad jakoukoliv vlast bohorovně ignorující "legion etrangere"), a pak byl, ještě za Francouzů ve Vietnamu, což byla podle Míly veliká zábava, protože tam hráli v jednom kuse volejbal na pláži - celých 40 let před tím, než byl plážový volejbal údajně vynalezen v Kalifornii. Představa Vietnamu a veliké legrace mi nikdy moc neštýmovala a tak jsem se ptal, a kde při tom volejbalu přišel k prostřelené nože, ruce a kusů chybějícího ucha. Míla se na vteřinu odpoutal od snění o volejbalu na pláži ve Vietnamu a vybafl: "Copak? Kafe ti nechutná, že máš tak blbý otázky?"

Míla, známý jako "Měl" snad ani neměl rodinné album fotografií (jeho rodina byli tři dospělí synové, kteří se narodili v Austrálii), ale když jsem mu jednou zase vyřizoval nějaké papíry (ke konci života špatně viděl), tak na mne vykoukl papír, který jasně říkal, že můj přítel strávil šest let v Íránu, ještě za vlády Réza Pahlaviho a pak další papír, který tvrdil že "Mr. Měl Tuček" je držitelem nejvyššího státního vyznamenání z Indonésie (něco jako Rád práce a Za zásluhy o výstavbu dohromady), potvrzené děkovným dopisem toho maníka co vládl v Indonésii před Sukarnem. A Meluv cestovní pas byl indonéský, přestože předtím než přišel do Kanady, tak žil v Austrálii! "A že jsi mi o tom nikdy nevyprávěl", povídám. "Nebylo to zajímavé", pravil klidně Miloušek. A pak z ničeho nic umřel. Po nějaké obyčejné operaci žlučníku nebo čeho. Řekli mi to až v den pohřbu. Než jsem do Cambridge přijel, byly už ceremonie skončený. Jen ta rakev tam stala. Položil jsem karafiát na rakev a říkám: "odpočívej v míru, Mílo.." - tenhle vlastizrádce už nepromluví.

Další takový charakter a vlastizrádce, kterého mám moc rád je Jan Jurtik, taky z generace "osmačtyřicátníku". A stejně jako Měl, taky má úplně stejnou tendenci vám s vážným obličejem tvrdit, že se vlastně nic zajímavého během jeho života nepříhodovalo a že to byla jedna veliká sranda. Jenda byl vrchní v restauraci v Praze a někdy v létě 1948 ho komunisté zavřeli. Jenda tvrdí, že úplně nevinně, že on s politikou neměl vůbec nic společného. Akorát prý v jeho restauraci mívali komunisté schůze a pořady a k Jendovi, kterému tehdy bylo 20 let, přišel neznámý člověk a požádal ho, jestli by vždycky, jak tam ti komunisti budou mít schůze, nezapl takový malý mikrofoněk a zesilovač v rohu místnosti za takovou oponou. No proč by neudělal bližnímu svému dobře, říkal si prý Jenda a zapínal a vypínal a zapínal a vypínal až si pro něj přišli policajti. V kriminále seděl ve vyšetřovací vazbě až do vánoc, a tehdy prý byla taková doba, že na vánoce pouštěli vězně domů - no když jsou ty Vánoce.

A tak prý byl na vánoce propuštěn domů i Jan Jurtik. Tou dobou mu ale už bylo jasné že to dobře nebude a tak na nový rok šel pěšky přes šumavské hvozdy do Německa. A chytily je, ale než prý došlo na něj rád na výslech, tak prý Jenda strčil svou pistolí za dvířka na vymetání sází z komína (snad tam ta pistole je dodnes) a pak prý tvrdil že je číšník, co hledal na Šumavě práci v nějakém rekreačním středisku a zabloudil. No že ho prý zavezou pod hlídkou zpátky do Prahy a tam se

uvidí... do Prahy už ovšem Jenda nedošel, protože vykopl záchodové okýnko u vlaku a vyskočil za jízdy z vlaku - a Šumavu tentokrát přešel úspěšně.

A pak byl v Austrálii, no předtím trošinku spolupracoval s Americanama v Německu, ale opravdu jen trošinku, dělal tlumočnicka a semtam převedl nějaké ty lidi z Česka do Německa, když už teď znal tu cestu dobře, no jak říkám, jen trošinku, a měl v Austrálii na pláži restauraci, ale přišel tajfun a z restaurace zůstaly jen tu cementové bloky v písku. A tak šel do Ameriky a dělal číšníka v hotelích v Las Vegas - vždycky jen číšníka a na výletních lodích dělal číšníka a jezdil různé po světě, ve všech možných přístavech byl.. to jsem nevěděl Jene, že lasvegaske kasina operují výletní lodě?... no to bylo US Navy ty lodě... Že já blbec jsem se ptal... Ale na toho číšníka v Las Vegas na to má důkazy. Desítky fotografií na zdech, tady s Elvisem, taky jako číšník obsluhuje Chucka Connorse, tady se objímá s Frankem Ol' Blue Eyes. Jednou jsem zahlédl v jeho peněžence při placení v hospodě velkou zlatou hvězdu... úkaz co to máš, Jeníku? Las Vegas Police Department? A k tomu jsi přišel kde, když jsi dělal číšníka? Víš Rosto, já už mám těch sedmdesát let a já si hodně věci nepamatuju - dobře víno, že?

A jeden Čech, co mám cest ho zvat přítelem (a je tady na cs-clubu, ale jméno vám neřeknu) ten zradil vlast obzvlášť památným způsobem - byl příslušníkem Pohraniční stráže, žádný lampasak, obyčejný voják - a prostě opustil službu a odpochoval do Rakouska. Pak prý v Traiskirchenu ještě pár dnů dělal pozdvížení, když se tam producoval v československé pohraničnické unifome - je to dlouhán, neměli na něj hned náhradní šatstvo a on nic jiného neměl - přišel jen s tím, co měl na sobě ve stráži. A vojáček z pohraniční stráže šel do Jižní Afriky a později do Kanady. Jeho oblíbeným vtípkem bylo nosit v peněžence fotku prsaté polonahé černošky a tvrdit šokovaným českým spoluemigrantem, že to je jeho manželka, se kterou se v Jihoafrické republice oženil (manželka je ve skutečnosti Burka, tudíž běloška). A když se tenhle vlastizrádce chtěl jet podívat po té Havlové pseudorevoluci do Česka, tak musel napřed požádat o zrušení trestu vězení (za tu vlastizradu přece) asi 15 let, co mu v nepřítomnosti ti komunisti (dnešní demokrati) nadělili. Tudíž požádal - a bylo mu odpuštěno asi 13 let z celkového počtu patnácti. Dva roky stále zbývají k odsezení. Těšíme se na vaší milou návštěvu rodné vlasti!

A znám taky jiného Čecha co (po té co emigroval) šel jako dobrovolník do jihoafrické armády (to bylo všechno před Mandelou, aby bylo jasno), a zaválčil si v Namibii a v Angole a tak...

A znám jednoho velice hodného vlastizrádce, co taky byl v "legion etrangere" a byl v Congo, co se mu tehdy říkalo Katanga a v Angole a dneska žije v Belgii...

... a znám i jednoho co pořád chtěl zradit vlast a furt se mu to nedařilo. Pokoušel se emigrovat a ne a ne se mu to povést. Jmenuje se Jirka Pfeffer. Napřed zkoušel normálně přeběhnout hranice do Rakouska, ale chytily ho a odseděl si asi 3 roky, čímž získal trestní rejstřík jako hrom a tím pádem mu nikdy nemohla být vydaná cestovní doložka na cestu do zahraničí ani cestovní pas. Úplně utrum, hotovo, finito. Takže potom pracoval kdesi v Terezíně, kde byly nějaké Sběrné suroviny, a nakládali tam starý papír, který komunisti posílali vagonama do západního Německa. A Jiřík se tam do toho vagonů nechal zaskládat a že vyleze až v západním Německu. Bezva plán. Jenže až po dvou dnech drcání a kodrcání dojel do Českých Budějovic, tak na seřaďovacím nádraží poškodili ajzbonaci spřáhlo a vagon s Jiříkem byl odstaven a do Německa nejel. Zase nic. Tuhle vagonovou akci si zopakoval ještě jednou, zase se nechal zaskládat do vagonů mezi starý papír, všechno poprášit pepřem na zmatení čuchacích psů... jenže byly Vánoce, a posunovalo se pomalu a byl strašný mráz - a Jiřík sám dobrovolně vylezl z vagonů už někde u Prahy, protože to zimou už nemohl vydržet. Třikrát neúspěšně se Jiřík přestěhoval do Žatce a oženil s dcerou nějakého místního náčelníka SNB, jmenovala se Cvetkovska a při svatbě si vzal její jméno a nechal si vystavit novou občanku na jméno Cvetkovsky. Druhý den po obdržení nové občanky

požádal o výpis z trestního rejstříku. Žádný Jiří Cvetkovsky záznam neměl a výpis z rejstříku přišel čistý. Takže Jiřík utíkal na pasovku a do Čedoku a s novým pásem si koupil zájezd do Jugoslávie (bez manželky). Potkal jsem ho velice šťastného až v Traiskirchenu na AFRC - což byl Američan Fund for Czechoslovak Refugees. Dnes bydlí ve Philadelphia, Pennsylvania.

No - znám hodně vlastizrádců. A mám je rád. Jsou to moji lidé...

Lidé použijí létající koberce

Přemysl Souček NevPes

Být jedničkou ve zbytečném úsilí o co nejnížší produkci oxidu uhličitého se rozhodlo Dánsko. Ke splnění jeho nového cíle však není k dispozici technologie. Takže nikdo neví, na co budou za osm let létat dánská letadla.

Prouijní politici v evropských státech, fandící Zelenému údělu čím dál víc, uvažují jako marxističtí sociální inženýři, ale také věří tomu, že mají charisma jako J. F. Kennedy. Protože ten přeci vyhlásil, že USA do konce desetiletí přistanou na Měsíci, a ono se to povedlo. Jenže tehdy Američané na Měsíc chtěli, kdežto dnes Francouzi, Češi, Nizozemci, Poláci, Bulhaři, Rumuni a další národy v Evropě do Zeleného údělu nechtějí. Což si ovšem politici odmítají připustit. A politici v evropských státech (o orgánech EU vůbec nemluvě) nejsou Kennedy.

Tenhle Kennedyho syndrom se nejnověji projevil u dánské premiérky Mette Frederiksenové. Podle jejího projevu na Nový rok budou dánské vnitrostátní lety od roku 2030 bez emisí (z kontextu zprávy ČTK je zřejmé, že bez emisí oxidu uhličitého, zde). Tedy za osm let! Háček je v tom, že potřebná technologie zatím není k dispozici. Letadla bez emisí zatím lidstvo jaksi neumí. Tedy kromě kluzáků a větroňů, ale ty pro něco jako vnitrostátní lety nejsou úplně vhodné.

Největší evropský výrobce Airbus sice již ohlásil vývoj letounů na vodík, ale k dispozici by měly být až v roce 2035. Tedy pět let po termínu, který vypálila dánská premiérka. A to ještě někdo musí zvládnout prakticky a ekonomicky schůdnou cestu výroby vodíku za použití elektřiny pouze z obnovitelných zdrojů.

Když se k tomu přidá současný fanatický odpor německy mluvících zemí proti jádru – byť samy nemají svoji energetiku ani zdaleka vyřešenou -, je jasné, kde je problém. Evropské státníci pod vlivem Kennedyho syndromu sami sebe dostávají do ideologické pasti. Stejně jako bolševici a komunisté do roku 1989 chtěli obracet toky řek a diktovat přírodě, chtějí i oni obelstít přírodní zákony a technologické poznání a k tomu být zelenější než jiné státy. Jenže přírodní zákony nelze obelstít a technologie se neobjeví na povel. Na tom nic nezmění ani to, že stejný cíl ohlásilo i Švédsko. A nezměnil by to ani Kennedy s celým svým charismatem.

Glosa o kultuře Eee.,.

Martin Konvička.

Nikoho z nás další výstřelek amerických degenerátů nepřekvapí, ale mě zaujalo, že oni té "cancel culture" OPRAVDU říkají cancel kulture.

Není to pomluva nebo nálepka. Je to ofiko termín.

Přeložme si to do češtiny. Možností je více.

- kultura zrušení (člověka)
- kultura likvidace (člověka)
- kultura eliminace ... kultura vymizíkování... kultura zapomnění.

Nějak mě nenapadá, jak se to liší od konečného řešení.

Mluvit o Green Dealu jako o příležitosti je jako říkat, že uříznout si nohy na cirkulárce je výborná příležitost k tomu naučit se jezdit na invalidním vozíku.

Kdopak to tak může být?

Poznámka k fotografii, kterou můj syn dostal na Facebook od našeho generálního konzulátu.

Generální konzulát pozval nedávno jakési lidi na hostinu do restaurace, aby oslavili krátké kalhoty pana Václava Havla.

Co mne nejvíce zarazilo bylo, že mezi pozvanými jsem neviděl, až na jedinou výjimku, žádnou známou tvář z naší milé krajanské komunity. Mimo paní, která pořádá festivaly českých filmů, jsem nikoho nepoznal. Proč konzulát nevedl žádná jména k uveřejněné fotografii?

Že by to bylo tajné či nevhodné?

Není tam zástupce Sokola ani ČeskoSlovenského klubu, ba ani zástupce Klubu slušných krajanů či Novin. Nikdo, kdo se snaží či snažil něco udělat pro krajany, na fotografii není.

Tak se tak ptám. Kdopak to asi měl to štěstí, že byl pozván?

Zaměstnanci konzulátu?

Tajní informátoři, kteří referují naše státní orgány o stavu naší komunity?

Potomci z rodin dubčekovců či děti našich krajanů, spolupracovníků se Státní bezpečnosti, kteří již odešli na věčnost?

Co myslíte milí krajané, není to opravdu povedená společnost?

Jindřich Klein, Sydney..

V Zámku a v podzámčí.

Jak se dovídáme z článku v Bulletinu Konzulátu České republiky v Sydney, který má název Krátké kalhoty pro Václava Havla: *U příležitosti 10. výročí úmrtí prezidenta Václava Havla Generální konzulát uspořádal neformální připomínkovou akci, které se zúčastnilo přes třicet hostů z řad australských osobností a českých krajanů, kteří mají vřelý vztah k České republice a Václavu Havlovi.* V Sydney (a Austrálii vůbec) žijí stovky zapadlých vlastenců, kteří si svůj vřelý vztah k Republice přivezli sebou do emigrace a udržují si jej bez halasné okázalosti.

Jsou zde také ti, kteří se s Václavem Havlem osobně setkali při jeho prezidentské návštěvě v březnu 1995. Setkání, na pozvání Generálního konzula, se konalo v hotelu Lord Nelson v Rocks.

Dále v Bulletinu čteme: *Večer byl tradičně (!) zakončen barevnou přehlídkou krátkých kalhot, jako stále živou a úsměvnou připomínkou jedinečné osobnosti prvního českého prezidenta Václava Havla.* Předpokládáme, že smích aktérů bylo slyšet až v podzámčí.

Zpět do kalhot.

Zde je třeba trochu osvětlení: Na vojenské přehlídce na Pražském hradě 29. prosince 1989 byl Václav Havel poprvé jako československý prezident. Měl na sobě nový oblek z pražského krejčovství Adam. Někteří lidé si všimli chybičky, totiž povytažených nohavic. Havlův dvorní krejčí, pan Hartl, musel později vysvětlovat, že kalhoty nebyly krátké, pouze povytažené. Epizoda s krátkými nohavicemi vyvolala řadu zlomyslných komentů. To je česká specialita, číhat na chybný krok svého bližního. A pokud je dotyčný zároveň prezidentem, tím líp.

(Mýtu o krátkých kalhotách se chytli konspirační teoretici. Havlovy povytažené kalhoty je utvrdily, že je napojen na tajnou organizaci svobodných zednářů, kteří si vyhrnují jednu nohavicí při udílení svěcení. Navíc Havlův otec a strýc byli členové pražské zednářské lože „Bohemia“).

Sám Havel, podle slov jeho přátel a spolupracovníků, si přál, aby se na celou trapnou aféru co nejdříve zapomnělo.

Stal se pravý opak. Skupinka mladých recesistů si po jeho smrti založila spolek „Krátké kalhoty pro Václava Havla“, jehož předsedou je jakýsi Tomáš Pikola. Tento spolek vyhlásil 18. prosinec, to je den

úmrtí V.H., coby „Kalhotový den“. Na tento nehorázný nápad se nechali nachytat mnozí vážení veřejní činitelé a organizace.

Ani v Sydney nevznikla akce „Krátké kalhoty pro Václava Havla“ z pouhé iniciativy místního konzulátu, ale je řízena Ministerstvem zahraničních věcí (MZV).

Tímto gestem jsou hrubě zneváženy jak zásluhy tak i dílo V.H. a symbolem jeho odkazu je Zatmění Václava Havla krátkými kalhotami. Není potřeba zdůrazňovat, že Václav Havel byl prezidentem Československé republiky a ne Jára Cimrman.

Generální konzulát v Sydney se mohl zasadit o zbudování Lavičky Václava Havla, tak jak jsou na různých místech nejen v České republice, ale také ve Washingtonu, Dublinu, Barceloně a jinde. Lavička s výhledem do podzámčí, na Bondyho pláž by byla ideální. Bylo na to deset let.

V České republice se k výročí Havlova úmrtí konala řada připomínkových akcí, o to cennějších, že je neorganizovala žádná vláda a nesvolával žádný úřad. Na YouTube je možno nalézt spousty příspěvků pod heslem 10 let bez Havla.

Nutno zdůraznit, že v žádné debatě se neobjevuje hanlivě ostudné „Krátké kalhoty pro Václava Havla“. Na den 3. února připadá další výročí úmrtí a to slavného českého spisovatele Bohumila Hrabala od jehož dobrovolné smrti uplyne letos 25 let.

K tomuto dni by Generální konzulát mohl přijít s něčím vskutku originálním: Někdo by mohl skočit z okna konzulátu. Anebo aspoň do okna.

Tak jako Havel i Hrabal měl smysl pro humor.

Pepča Stejskal, Sydney

Zajímavosti. Víte, že....

Antonín Baudyš
7 hrs · 🌐

Google zveřejnil dlouhý seznam svých interních pravidel, co všechno chlapci v San Franciscu považují za zdravotnickou dezinformaci. Děkuji za upozornění na tato pravidla Honzovi Tománkovi ze Zdravého fóra. Přátelé, blíží se to podobnému panoptiku, jako když jsme si dělali legraci z Radia Jerevan na sklonku Sovětského svazu. Dřív tyto nařízení vydávaly vlády a státy, dneska je vydávají firmy a státy jenom přihlížejí.

- 1) Je zakázáno tvrdit, že existuje lék na Covid. 🗨️
- 2) Je zakázáno tvrdit, že by tím lékem mohl být Ivermectin. 🤔
- 3) Je zakázáno tvrdit, že existuje prevence proti Covidu. 🤔
- 4) Je zakázáno tvrdit, že by vakcína mohla způsobit neplodnost či jiné obtíže. 🤔
- 5) Je zakázáno tvrdit, že vakcína obsahuje cokoliv, co není uvedeno v příbalovém letáku 🤔
- 6) Je zakázáno tvrdit, že má někdo imunitu proti Covidu. 🗨️

Blud o platech

Petr Hampl

Mimochodem, narážíme tu na jeden z bludů liberální ekonomie, a to je iluze, že když si lidé mohou víc vydělat, budou také motivováni víc pracovat, a nakonec z toho bude mít prospěch celé národní hospodářství. To platí pro zedníky, automechaniky a truhláře. Ale rozhodně není pravda, že když bere generální ředitel 50násobek dělnického platu, bude v

práci víc hodin a bude přijímat kvalitnější rozhodnutí, než kdyby bral „jenom“ pětinasobek. Ve skutečnosti je tomu tak, že nehorázně přeplácení ředitelé si začínají připadat jako nadlidé, chovají se arogantně k zaměstnancům i zákazníkům, místo tvrdé práce si zařizují životy podle „poradců pro rovnováhu životního stylu“, a zbytečně přehnaně riskují.

Můj názor je, že progresivní zdanění to neřeší. Snad může zabránit některým nejhorším případům, ale za cenu mnoha jiných nežádoucích vedlejších účinků. Ten problém je mnohem hlubší. Je zapotřebí si přiznat, že obory typu bankovníctví potřebují detailnější regulaci než jaké jsou podrobeny současné státní podniky.

<https://www.petrhampl.com/ruskin/>

KLAUS: ODVOLEJTE TU AROGANTNÍ OSOBU!

Pekarová vyzvala Maďary aby vyhnali svého presidenta Orbána

" ... Pekarová svými slovy poškozujícími vlastní zemi a její zahraniční politiku potvrzuje, že nezralé arogantní osoby do vrcholných státních funkcí nepatří. Něco takového snad mohla říkat jako šéfka okrajové politické strany, ale nemůže to vyslovit jako předsedkyně Poslanecké sněmovny.

Vyzýváme vládu, aby se od vystupování Markéty Pekarové Adamové oficiálně distancovala a ujistila maďarskou stranu, že to není oficiální postoj České republiky. Vyzýváme Poslaneckou sněmovnu, aby svoji předsedkyni z její funkce odvolala.

<https://www.institutvk.cz/clanky/1865.html>

Může mi někdo říct, jestli někde na světě existuje jiná země, kde by strana s 1,68% dostala 3 ministerstva, strana s 5,47% 2 ministerstva + předsedkyni PS a strana se 27% zůstala v opozici?

Recepis No.587 Jablkový dort

Ingredience

máslo - 100 g a mouka - 250 g
prášek do pečiva - 2 čajové lžičky sůl
1 špetka . cukr - 150 g
vejce - 2 ks, citronová kůra z 1ks citronu
vanilkový cukr - 1 sáček
mléko - 750 g
větší sladká jablka - 4 ks

Před započatím přípravy nezapomeňte alespoň půl hodiny předem vyndat máslo, vajíčka a mléko ven z lednice. Je vhodné, aby všechny přísady získaly pokojovou teplotu, aby se snáze v těstě propojily a lépe se s nimi pracovalo.

Protože je výroba tohoto dortu velmi snadná a rychlá, začněte tím, že si zapnete troubu na 180 stupňů Celsia, aby se stačila včas rozehrát. Vyložte si také kulatou dortovou formu pečicím papírem, anebo ji vymažte máslem a vysypejte hrubou moukou.

Do misky nasype mouku, prášek do pečiva, vanilkový a obyčejný cukr a také špetku soli. Všechny suché přísady důkladně navzájem promíchejte.

Vezměte jinou misku a vyklepněte do ní dvě vajíčka. Přidejte k nim změkklé máslo a důkladně obojí společně vyšlehejte. Ostrouhejte do vaječné směsi kůru z celého citronu, přilijte 750 mililitrů mléka a míchejte dohladka.

Jablka oloupejte, odstraňte jadřince a rozkrájejte dužninu na malé kostky. Polovinu připraveného těsta nalijte do dortové formy a uhladte povrch. Na těsto vyskládejte kousky jablek a přelijte druhou polovinou těsta. Pak dort vložte do vyhřáté trouby a pečte, odkud povrch těsta krásně nezezlátne. Po dopečení vyndejte z trouby, nechte zchladnout a posypejte moučkovým cukrem.

Strážci pravdy

Vero nihil verius

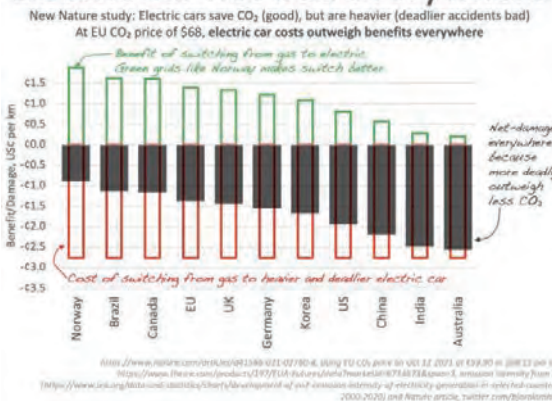
Autor: Miloslav Pouzar

Nature je respektované vědecké periodikum s velmi propracovaným oponentským (peer-review) řízením. Rozhodně si nemyslím, že vše, co na stránkách daného časopisu kdy vyšlo, je krystalická pravda, ale pevně věřím, že proces jejího hledání dosahuje v daném případě poměrně vysokých standardů. V Nature v tomto roce (2021) vyšel článek s názvem „*Make electric vehicles lighter to maximize climate and safety benefits*“ – tedy „*Snižme hmotnost elektromobilů, abychom maximalizovali jejich výhody z pohledu ochrany klimatu a provozní bezpečnosti*“. Autoři článku provedli poměrně primitivní cost-benefit analýzu, v rámci níž porovnávali zisky, které bude teoreticky generovat přechod od aut se spalovacími motory k elektromobilům a s tím spojená úspora emisí CO₂ a náklady, které vyvolá zvýšená hmotnost vozidel a s tím související nižší bezpečnost jejich provozu. Těžší vozidla totiž způsobují závažnější dopravní nehody s vyšší pravděpodobností trvalého poškození zdraví a úmrtí, dále jejich provoz generuje větší množství toxických pevných částic pocházejících z otěru pneumatik atp. Cost-benefit analýza vyžaduje převod zpracovávaných dat na stejnou hodnotovou škálu – v daném případě na peníze. Díky tomu se ovšem dostáváme trochu mimo klasický rámec exaktní přírodní vědy a vzniká zde velký prostor pro diskusi, a to jak o způsobu generování dat, tak i o možnostech jejich interpretace. Obtížně se zde proto pracuje s pojmy pravda a lež, spíše se můžeme bavit o více či méně věrohodné teorii. Jednoduchý binární systém se nám tak rozplývá v nekonečných stupních šedi.

Autoři zmíněné studie (přesněji řečeno úvahy opřené o funkčně zjednodušené číselné údaje) pracovali s hodnotou 11.6 mil USD za zmařený lidský život (částka používaná americkým ministerstvem dopravy) a s hodnotou sociálních nákladů na 1t emitovaného CO₂ ve výši 150 USD. Pokles emisí CO₂ vyvolaný přechodem na elektromobilitu je samozřejmě silně závislý na podobě energetického mixu v té které zemi a také na jeho možném vývoji. Ve zmíněné studii je tedy zvažováno jak aktuální, tak i predikované zastoupení jednotlivých energetických zdrojů v několika zemích světa a ve výsledku jen pro několik z nich (UK, Kanada, Brazílie, Francie, Norsko a výhledově snad USA) převyšují benefity spojené s redukcí CO₂ náklady na zvýšenou nehodovost těžších elektricky poháněných vozidel. Závěr článku je tedy celkem nabílední, jelikož je prezentován již v jeho názvu.

Danou metodiku následně použil dánský environmentální publicista Bjørn Lomborg. K vyčíslení společenských nákladů na emise však použil částku 68 USD s komentářem, že jde o „realistic carbon cost in EU“ – tedy o realistickou cenu emisí uhlíku v EU. Na svém facebookovém profilu následně dne 22. 10. 2021 prezentoval níže uvedený graf a komentář „Electric cars net-bad everywhere“ a „Using realistic carbon cost at \$68/ton (EU) more deadly outweigh less CO₂“ – tedy „Balance elektromobilů je špatná všude (chápu to tak, že ve všech zemích, pro něž bilanci počítal)“ a „Při použití realistické ceny za uhlíkové emise 68 USD/t náklady na riziko úmrtí převažují úspory spojené s redukcí emisí CO₂“

Electric car net-bad everywhere

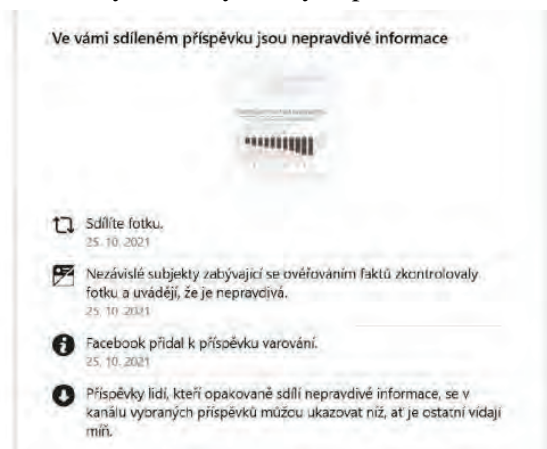

Lomborgův status jsem následně na své facebookové zdi dne 25.10. 2021 sdílel i já. Během několika minut byl tento status označen jako „Nepravdivá informace“ s dodatkem „Zkontrolováno nezávislými subjekty zabývajícími se ověřováním faktů“. Sakra. Lomborg je lhář a univerzitní profesor, jehož specializací je environmentální a chemické inženýrství, se rázem stal šířitelem hnusných dezinformací.

Vzhledem k tomu, že mám veřejný profil, mezi jehož návštěvníky patří i řada mých studentů, považuji takovou nálepku za hrubé znevážení mé odborné způsobilosti. Samozřejmě se mohu plést (taková věc se nejen mě děje dnes a denně), ale je značný rozdíl s někým diskutovat, pokusit se ho upozornit na omyl a v debatě s ním hledat co nejpřesnější popis reality anebo někoho označit za šířitele nepravd – tedy lháře.

Spolu s Lomborgem jsem byl oceňován na základě usilovné práce tzv. fact-checkingové agentury jménem Lead stories. V komentáři dané agentury se píše: „*Mají elektrická vozidla negativní vliv na všechny společnosti na celém světě? Ne, to není pravda. Článek z časopisu Nature, na který se uživatel Facebooku odkazuje, dokonce ani nepodporuje uživatelské tvrzení, že elektrická vozidla způsobují více škody než užítu. Výpočty jsou v pořádku, ale závěr, ke kterému uživatel Facebooku dospěl, není oprávněný.*“ Dále jsou citováni dva experti na elektrická vozidla prof. Don MacKenzie (Univeristy of Washington) a David Reichmuth (Union of Concerned Scientists), kteří v kostce říkají, to co je uvedeno již v původním článku – tedy, že řádná cost-benefit analýza by měla zahrnovat více parametrů.

Kdybych s váženým strážci jediné publikovatelné pravdy seděl u piva, asi bych jim vysvětlil podstatu argumentačního klamu zvaného slaměný panák (straw man) a roli argumentačních klamů při rozbíjení věcné debaty. Možná bych se jich také zeptal, jaký zdroj bezbřehého sebevědomí je vede k představě, že jejich závěry jsou oprávněnější než ty Lomborgovy. Jenže já samozřejmě s nikým, kdo mě bez pardonu a možnosti odvolání označí za lháře na pivo nepůjdu. V daný moment to pro mě není partner k diskusi, ale člověk z druhé strany barikády – tedy nepřítel.....

Lomborgův status jsem následně na své facebookové zdi dne 25.10. 2021 sdílel i já. Během několika minut byl tento status označen jako „Nepravdivá informace“ s dodatkem „Zkontrolováno nezávislými subjekty zabývajícími se ověřováním faktů“. Sakra. Lomborg je lhář a univerzitní profesor, jehož specializací je environmentální a chemické inženýrství, se rázem stal šířitelem hnusných dezinformací.

Vzhledem k tomu, že mám veřejný profil, mezi jehož návštěvníky patří i řada mých studentů, považuji takovou nálepku za hrubé znevážení mé odborné způsobilosti. Samozřejmě se mohu plést (taková věc se nejen mě děje dnes a denně), ale je značný rozdíl s někým diskutovat, pokusit se ho upozornit na omyl a v debatě s ním hledat co nejpřesnější popis reality anebo někoho označit za šířitele nepravd – tedy lháře.

Spolu s Lomborgem jsem byl oceňován na základě usilovné práce tzv. fact-checkingové agentury jménem Lead stories. V komentáři dané agentury se píše: „*Mají elektrická vozidla negativní vliv na všechny společnosti na celém světě? Ne, to není pravda. Článek z časopisu Nature, na který se uživatel Facebooku odkazuje, dokonce ani nepodporuje uživatelské*

tvrzení, že elektrická vozidla způsobují více škody než užítu. Výpočty jsou v pořádku, ale závěr, ke kterému uživatel Facebooku dospěl, není oprávněný.“ Dále jsou citováni dva experti na elektrická vozidla prof. Don MacKenzie (Univeristy of Washington) a David Reichmuth (Union of Concerned Scientists), kteří v kostce říkají, to co je uvedeno již v původním článku – tedy, že řádná cost-benefit analýza by měla zahrnovat více parametrů.

Kdybych s váženým strážci jediné publikovatelné pravdy seděl u piva, asi bych jim vysvětlil podstatu argumentačního klamu zvaného slaměný panák (straw man) a roli argumentačních klamů při rozbíjení věcné debaty. Možná bych se jich také zeptal, jaký zdroj bezbřehého sebevědomí je vede k představě, že jejich závěry jsou oprávněnější než ty Lomborgovy. Jenže já samozřejmě s nikým, kdo mě bez pardonu a možnosti odvolání označí za lháře na pivo nepůjdu. V daný moment to pro mě není partner k diskusi, ale člověk z druhé strany barikády – tedy nepřítel.....

Největší podvod, jaký kdy svět viděl?

Přemýšlel o tom někdo?

Pokud by všechna auta byla elektrická... a uvízla by v tříhodinové dopravní zácpě... vybité baterie! A pak co?

Nemluvě o tom, že v elektromobilu není prakticky žádné topení. A pokud uvíznete na silnici celou noc, žádná baterie, žádné topení, žádné stěrače, žádné rádio, žádné GPS (to vše vybití baterie)!!!

Můžete zkusit zavolat 911 a odvést ženy a děti do bezpečí!

Nemohou vám, ale přijet pomoci, protože všechny silnice jsou zablokované a pravděpodobně budou vyžadovat, aby všechna policejní auta byla také elektrická (pokud tedy ještě máme policejní oddělení)!!!

A když se silnice odblokují, nikdo se nemůže hnout! Jejich baterie jsou vybité. Jak nabijete tisíce aut v zácpě? (Myslím, že to je podnikání, na které bych rád viděl. Drony pro dodání těžkých baterií a někoho, kdo by odstranil staré a nainstaloval nové.)

Stejný problém při odjezdech na letní dovolenou s kilometrovými zácpami.

V elektromobilu by prakticky ŽÁDNÁ klimatizace nebyla. Rychle by vám to vybitlo baterie .

Proč asi žádní politici ani reportéři o tom nemluví???

Maďaři půjdou volit 3. dubna. Orbánovi se postaví koalice

Ivan Vilček, Novinky, ČTK, Právo 11,1,22

Maďaři budou o dalším politickém směřování země rozhodovat v parlamentních volbách 3. dubna. Termín hlasování v úterý vyhlásil prezident János Áder. O úspěch bude znovu bojovat i současný konzervativní premiér Viktor Orbán, který je u moci od roku 2010.

Agentury připomínají, že proti Orbánově straně Fidesz bude poprvé kandidovat široká koalice levicových, liberálních, ekologických i pravicových stran. Orbánovým vyzyvatelem za toto uskupení bude konzervativní politik Péter Márki-Zay, starosta jihomaďarského města Hódmezővásárhely.

Opozice povzbuzená dobrým výsledkem v místních volbách v roce 2019 a také příznivými průzkumy se rozhodla utvořit společnou koalici, kterou spojuje touha zbavit moci Orbána.

Orbán pod palbou kritiky

Orbán čelí kritice, že v Maďarsku porušuje principy demokracie a právního státu, utlačuje sexuální menšiny a záměrně podněcuje v lidech strach z migrantů. Evropská komise prozatím odmítá vyplatit Budapešti peníze z fondu na obnovu ekonomiky po koronavirové krizi, protože se obává, že s nimi Orbánova vláda nenaloží transparentně a podle pravidel.

Agentura Reuters uvádí, že zároveň s volbami se 3. dubna bude konat i vládou prosazované referendum o sexuálních menšinách. Voliči budou odpovídat na čtyři otázky týkající se programů sexuální výchovy ve školách a pro děti dostupnosti informací o změně pohlaví. Premiér Orbán se staví do role ochránce křesťanských hodnot a tradiční rodiny.

Pekarová Orbánovi přeje porážku...

Předvolební vývoj v Maďarsku o víkendu na Twitteru komentovala předsedkyně Poslanecké sněmovny a šéfka TOP Markéta Pekarová Adamová. Napsala, že „Češi svého (bývalého premiéra Andreje) Babiše už vyhnali. Pevně doufám, že se to povede i Maďarům”.

Rozložení politických sil v Maďarsku se podle ní vzdáleně podobá tomu, které bylo donedávna v Česku. „Maďarská opozice své neshody dala stranou a spojila síly proti populistické vládě, kterou už mnoho let řídí Viktor Orbán,” podotkla Pekarová Adamová.

Fiala v úterý při návštěvě Slovenska novinářům řekl, že Adamové výrok viděl jen v médiích. „Neměl jsem ještě možnost s ní o tom mluvit. Dodám snad jenom to, že za zahraniční politiku je odpovědná vláda. Já se budu jako předseda vlády snažit o to, abychom koordinovali postoje jednotlivých ústavních činitelů,” dodal předseda vlády.

Podpora Trumpa

Orbána otevřeně podpořil bývalý americký prezident Donald Trump, podle kterého by současný maďarský premiér měl dostat šanci pokračovat v dosavadním úsilí. „Odvedl obrovskou a skvělou práci při ochraně Maďarska, zastavení nelegálního přistěhovalectví a při vytváření nových pracovních míst,” uvedl bývalý americký prezident.

Orbán roce 2016 jako první evropský politik podpořil Trumpovu kandidaturu na prezidenta USA a v roce 2019 se oba politici setkali v Bílém domě.

Současný šéf Bílého domu Joe Biden je naopak Orbánovým kritikem a v kampani v roce 2020 označil maďarského premiéra za „zločince“. Maďarsko jako jedinou členskou zemi Evropské unie nepozval na prosincový virtuální summit pro demokracii.

Příklad státního extremismu

Přemysl Souček

Naši jižní sousedé nejsou ve výrobě elektřiny soběstační. Přesto chtějí ostatním státům – včetně Česka – diktovat, z čeho můžou vyrábět elektřinu. A rovnou vyhrožují soudem. Rakousko přitom nechápe, že bude první, kdo na to doplatí.

Extremistické, tedy vypjatě krajní názory se obecně obvykle odsuzují. Rakouský (a německý) energetický či „klimatický“ extremismus si zatím nikdo z evropských politiků netroufl veřejně takto označit a jako takový jej odsoudit. Je přitom stejně nebezpečný jako jakýkoli jiný extremismus. Dokazuje to i nejnovější prohlášení rakouské ministryně pro ochranu klimatu Leonore Gewesslerové ze strany Zelených (zde). Přirovnala v něm rozhodnutí Evropské komise navrhnout jádro a plyn jako přechodové zelené zdroje k rozhodnutí Adolfa Hitlera o likvidaci potenciálních lídrů odporu v dobytých zemích. A neopomněla pohrozit žalobou, pokud bude návrh komise schválen.

Přitom Rakousko není již od roku 2000 soběstačné v produkci elektřiny. Funguje jen díky jejímu dovozu, včetně dovozu z Česka. Rakousko je tak v podobné pozici, jako by byli přísně pacifističtí kvakeři, kdyby jejich stát někdo vojensky napadl. Bez cizí pomoci by si je útočník bez boje podrobil. Bez cizí pomoci (exportu elektřiny) by v Rakousku v zimě byla tma.

Rakousko tak je ukázkovým příkladem toho, že energetika bez jádra a „fosilu“ zatím není schopná uspokojit požadavky moderní společnosti. Stejně je na tom Německo, které je také proti uznání jádra a plynu coby přechodových zdrojů. Ač má země více instalovaného výkonu v obnovitelných zdrojích (OZE), než v klasických zdrojích, bez nich by Německo zhaslo. A zmrzlo. V loňském roce tamní OZE nedokázaly pokrýt spotřebu Německa ani jeden jediný den.

Právě proto je rakouská pozice extremistická. S výjimkou Islandu a Norska není v Evropě země, jež by mohla fungovat jen na elektřině z OZE. Přesto chce Rakousko hnát schválení zemního plynu a jádra k soudu. Samozřejmě k Evropskému soudnímu dvoru, který již průběžně dává najevo, že rozhoduje podle zelených dogmat a ne podle reality. Což, kromě rakouského extremismu, ukazuje ještě na jednu skutečnost. Přeci soudy nejsou kompetentní k tomu, aby určovaly, z čeho mohou mít státy elektřinu?! Že se tohle pojetí v Evropě rozmáhá, je jen důkazem zvrácenosti zelené ideologie. Protože elektřina se v zásuvce neobjeví proto, že soud rozhodl. Ani proto, že někdo lže, nebo se někdo rozhodl za každou cenu ubrat nějakou setinu procenta ze světové produkce oxidu uhličitého.

Elektřina se do zásuvky dostane jen a pouze z elektrárny. A má-li být v zásuvce kdykoli, pak ji musí elektrárna dodávat neustále. Což je právě to, co umí jádro i plyn (uhlí to umí ještě levněji a za stejných emisí CO₂ jako plyn, ale to je v klatbě) a neumí to OZE. A neumí to většinou ani voda, jak ukazuje právě příklad Rakouska. Mezi Vídní a českou hranicí to sice kvůli vrtulím ve dne vypadá jako v nějakém psychedelickém filmu a v noci kvůli koncovým světlům na lopatkách rotorů jako v podivném lunaparku, energetickou soběstačnost to nezajišťuje. Bez dovozu elektřiny se tahle extremisticky zelená země neobejde. Odkud však bude dovážet, když se jí podaří zakázat všem ostatním používat jádro a plyn? O tom Leonore Gewesslerová, stejně jako nikdo ze zelených nemluví. Protože by neměli co říct.

Převzato z webu iUkli.cz

Mléko jako jed: Kvůli odpadu z lihovarů zemřelo v 19. století přes 8000 kojenců

Kamil Šivák - Lifee

Byť se to dnes zdá neuvěřitelné, v polovině 19. století několik lihovarů krmilo svým odpadem krávy, které pak dávaly modré mléko. To se upravilo, aby vypadalo normálně. Jenže pak si vyžádalo životy tisíců kojenců...

V květnu 1858 vyšel v novinách Frank Leslie's Illustrated Newspaper skandální článek odhalující pozadí výroby mléka z pomyjí, které produkovala skupina lihovarů v New Yorku. Nic netušícím lidem distribuovali doslova tekutý jed. I proto byl tón článku mimořádně ostrý: „*Pro vrahy máme provaz a šibenici. Na lupiče zase čeká vězení. Co máme ale přichystáno pro ty, jenž vraždí naše děti po tisících? Zřejmě nic. Jsou to licencovaní obchodníci, proti kterým vláda nemůže, nebo nechce zasahovat.*“

Mléko z pomyjí

Pomyje patří mezi nejznámější a nejpoužívanější krmivo pro prasata. Většinou jde o zbytky jídel z restaurací a jídelen, anebo od stolu farmářů. V Americe se ale před téměř 200 lety tento „eintopf“ začal podávat dojnícím. A co obsahoval? Zbytky obilí destilovaného v páře. Krávy po něm produkovaly nekvalitní a namodralé mléko.

Aby tekutina vypadala alespoň trochu „normálně“, přidávaly se do ní vejce, křída, mouka, voda, melasa a další látky. A aby toho nebylo málo, tento stoprocentní podvrh získal označení „**poctivé mléko z venkova**“.

Vysoká úmrtnost kojenců

O celou kauzu se začal zajímat i list New York Times, jeho reportéři zjišťovali, proč tomuto případu nevěnovaly pozornost úřady. Kvůli otrávenému mléku totiž mělo zemřít až 8000 kojenců. Záhy se ukázalo, že New York nebyl jediným postiženým městem. Na mléko z pomyjí měly umírat i děti z Bostonu, Chicaga a San Francisca. Teprve až veřejné odhalení celého byznysu, který hazardoval s lidským zdravím, donutilo lihovary ukončit v mlékárnách výrobu kontaminovaného mléka.

Jak se však později zjistilo, v ohrožení nebyli jen lidé, ale i zvířata. Dojnice totiž musely čelit vskutku

hrůzostrašným podmínkám. Všechny stáje jimi byly nácpany doslova k prasknutí. Žily ve vlastních výkalech a čelily otravným mouchám, vředům a různým nemocem. Z nekvalitní potravy jim také často hnily zuby. Některé dojnice se navíc musely před dojením zvedat popruhy, neboť samy nebyly schopné vstát ze země.

Mléčný skandál pod kobercem

„*Oficiálního vyšetřování se ujal radní Michael Tuomey, který však byl vehementním zastáncem lihovarů. Celé šetření vedl takovým způsobem, aby zesměšnil všechny kritiky.* Přestože byly palírny následně zproštěné viny, v roce 1862 začal platit zákon o bezpečných potravinách. Tuomey se sice snažil nové nařízení zablokovat, ale naštěstí neuspěl.

Pošramocenu pověst mléka pak napravoval sociální reformátor Robert Milham Hartley. Ten chtěl svými eseji přetékajícími biblickými odkazy přesvědčit lidi o výhodách jeho konzumace. Může prý pomoci zmírnit „společenské“ hříchy, chudobu a přílišné popíjení alkoholu...

Zdroje informací:

Wikipedia.org: Swill milk scandal

Smithsonianmag.com: The Suprising Intolerant History Of Milk

Nepomáhejte při nehodách účastníkům olympiády, vyzvaly obyvatele čínské úřady

CTK Novinky - Pekingské úřady vyzvaly obyvatele, aby v únoru v případě dopravní nehody nepomáhali účastníkům zimních olympijských her. Důvodem jsou obavy z šíření koronaviru v hlavním městě nejlidnatější země světa.

„Držte si prosím v případě dopravní nehody bezpečný odstup a nedostaňte se do kontaktu s vozem a osobami v něm,” citovala agentura DPA z prohlášení pekingského dopravního úřadu.

Jeho představitelé zároveň občany vyzvali, aby by při nehodě vozidla patřícího k olympiádě vyčkali na profesionální záchranáře.

Olympijské hry se mají v únoru konat v uzavřené bublině, která má zabránit přímému kontaktu účastníků her s obyvatelstvem.

Čína bojuje s pandemií covidu-19 politikou takzvané nulové tolerance, což znamená, že místnímu šíření viru se pokouší zabránit hned v zárodku.

Oblast u Pekingu, kde se mají konat letošní zimní olympijské hry, je jednou z nejsušších. Lyžařská střediska proto budou plně závislá na uměle vyráběném sněhu ze sněhových děl. Ta ovšem spotřebovávají nejen velké množství elektrické energie, ale také vody, které se v oblasti nedostává. Místním rolníkům už proto bylo zakázáno používat vodu na zavlažování.

Hory u střediska alpského lyžování Jen-čching, ležícího asi 50 kilometrů od Pekingu, jsou známé tím, že v nich jsou srážky málo četné. I v zimě bývají tyto hory spíše hnědé než bílé.

Mezinárodní olympijský výbor už ve své zprávě z roku 2015 uvedl, že střediska Čang-ťia-kchou, kde proběhnou závody snowboardistů, a Jen-čching „mají minimální roční sněhové srážky a během her by měly být zcela závislé na umělém sněhu“. Loni tam mezi lednem a březnem spadly jen dva centimetry sněhu, ukazuje web World Weather Online.

„Tyto hory nemají skoro žádný přirozený sníh,” uvedla geografka Carmen de Jongová ze Štrasburské univerzity. „Může to být ta nejméně udržitelná zimní olympiáda,” upozornila.

Ekolog Wang Si z Čínské akademie věd navíc uvedl, že část olympijského areálu zasahuje do přírodní rezervace Sungs-chan. Jeho sdělení bylo později smazáno a místní starosta uvedl, že do rezervace areál nezasahuje, protože její hranice vedou jinudy, než uváděl Wang Si.

VYUŽIJTE VÝHODY DOMLUVIT SE VLASTNÍM JAZYKEM

DIRECTORY pro předplatitele, min. 6linek, \$60 ročně Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzertují.
Sydney

Blue Danube v Country Clubu, Kemps Creek (Pa-Ne)
Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř. - Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovenský klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
<http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au>

Principál: **Kateřina Larbalestier**, : 0417 683 400
Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitč** Tel. 03 90172216
Slovenská dětská beseda/Slovak Little School

of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 -
info slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora
Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian
Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda**.

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

✉ ccq@csklubqld.org.au

President Mr.Frank Carol; Jednatel Mrs. Stana Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková
Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává " Na Slovičko.

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jilka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180
vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriepty**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaugham, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor

+ Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101,

vydáva štvrťročne **Slovenské zvesti**.

Združenie Sloveskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské združenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, CR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální konzulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slováková, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Hights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30, 13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky: https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

ormace/konzularni_poplatky/index.html

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624. hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolum, QLD 4573 Coolum,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canbře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Slovenské velvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph 02 6290 2405 fax: 02 6290 1755

Mimo úředních hodin v naléhavých případech

funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).

Email: emb.canberra@mzv.sk

<http://www.mzv.sk/canberra>

Honor. konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Southern Cross Veterinary Clinic

Dr Sam Kováč,

BVSc, CMAVA, MRCVS

60 Princes Hwy, St.Peters NSW 2044

Phone: 02 9516 0234

196-204 Victoria Rd. Bellevue Hill

02 9389 7534

419 Cleveland St. Surry Hills:

02 9699 3951 reception@southerncrossvet.com.au

www.southerncrossvet.com.au

[facebook.com/southerncrossvetclinic](https://www.facebook.com/southerncrossvetclinic)

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$86 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce
před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Ivan Červený - \$34.00

Josef a M. Novák - \$18.00

Ludmila Tittel - \$14.00

Karel Charlie Novotný - \$14.00

Monika von Passer - \$14.00

Ještě maximálně devět mutací covidu a epidemie skončí. Dojdou totiž řecká písmena

Dominik Landsman

*WHO přišla z kraje nového roku
s povzbudivou zprávou. Podle všeho
nás čeká maximálně devět mutací
covidu a pak epidemie skončí.*

„Ano, je to tak. Současný omikron je
patnácté písmeno řecké abecedy. Těch je
dohromady dvacet čtyři s tím, že
poslední je omega. Pokud dojdeme až
k omeze, nic dalšího už není, a tím
pádem epidemie covidu omegou
skončí,“ potvrdil John Sturglis,
náměstek WHO pro optimistické
prognózy.

„Navíc je velmi pravděpodobné, že těch
mutací bude méně. Stejně jako u
omikronu, kdy jsme několik řeckých
písmen přeskočili, se to může stát u další
mutace,“ domnívá se Sturglis.

„Pokud nebude objeveno nové řecké
písmeno, bude omega poslední
covidovou mutací. To je jasný a logický
fakt. Logicky se nabízí, že další mutace
bude rovnou omega a tím se proces
ukončení epidemie urychlí, ale to by
bylo nečestné. Jen ať si lidstvo ještě
projde variantou pí, sigmou nebo
variantou tau,“ tvrdí zase koordinátor
WHO pro Evropu Hermann Germann,
který říká, že například taková varianta
tau by mohla mít podvariantu kung, a
pokud by se člověk nakazil oběma
variantami, měl by Kung tao.

To například Roman Vlasák z českého
institutu genetiky a římských písmen
tvrdí, že konec epidemie může přijít
ještě před omegou.

„Nemusí to být nutně omega, která
epidemii ukončí. Já se domnívám, že
konec epidemie přijde s variantou psí.
Jak totiž víme, covid psí na člověka
nejde. Tam by to bylo všechno vyřešeno
velmi rychle,“ domnívá se Roman
Vlasák, že by varianta psí všechno
vyřešila.

K názoru Romana Vlasáka se přiklání i
další čeští specialisté a odborníci. Ve
světě je však tento názor poměrně
ojedinelý a světové agentury i přední
odborníci se přiklánějí k tomu, že konec
přijde opravdu až s omegou.

„Současný omikron si musíme odtrpět,
ale teď se ve Francii objevila nová
mutace. Pokud se rozšíří, dostane
označení řeckým písmenem, které
následuje po omikronu, a jsme zase o
krůček blíže ke konci epidemie.

Jaké označení dostane další mutace, se
zatím samozřejmě neví, ale bude to jistě
některé z devíti následujících řeckých
písmen za omikronem.

Název mutace může ovlivnit nejen
rychlejší konec epidemie, ale může mít i
lokální dílčí dopady v různých
odvětvích.

„Pokud bude mít další mutace název
sigma a rozšíří se tady u nás, můžeme
celou sezónu rovnou odpískat, protože
nás pošlou do karantény všechny,“
strachuje se Radoslav Látal, manažer
fotbalového klubu Sigma Olomouc. Nic
takového však podle právníků nehrozí.
Název mutace neovlivní subjekty se
stejným názvem.

*Na nádraží za mnou přišel muž a
položil nečekaně konkrétní otázku:*

„To je ten vlak, co jede?“

Zaskočen jsem se zmohl jen na „Ano“.

A on spokojeně nastoupil.

Netuším, kam jel ten vlak, ani kam jel

ten pán.

Vím ale, že jsem viděl nastupovat do

vlaků muže skromného a šťastného.

Domácí hádka po mnohaletém

vztahu... Maruš: „... to jsem teda byla

pěkná kráva, že jsem si tě vzala!“

Luboš: „Ale no tak, Maruš, nepřeháněj.

Pěkná jsi nikdy nebyla!

„Pane vrchní, ten řízek je hrozně

tvrdý!“

„No jo, to musíte kousat. To víte, líná

huba, holý neštěstí.“

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedel' u o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí nedel' v měsíci je česká katolícká pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se obcerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedel' u o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Pro rezervace haly volejte: 0285931173, Pro rezervace baru, herny a parties volejte Mariana na 0410467537 Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney, www.sokolsydney.com.

Otevřeno: Pat. a Sob.od 17 – 24.00, Ned, od 15 do 20.00.

Czechoslovakian klub v Sydney,
320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeeccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148, **02 9606 8703**

Otevřeno: Pat. a Sob.od 18 – 21.00, Ned, od 12 do 18.00.

Tradicni Ceska a Slovenska jidla v restauraci „Blue Danube“.. Velký vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholických napoju. Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, 0402 398 168 nebo na Facebook:

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc
30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaide,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,
Informace: Mobil: 0497 344 377
polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii
28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,
Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Zdruzenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí nedel' v měsíci v OBĚD od 12.30 hod
Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dřívě. jako dřívě. Rezervace zapotřebí.
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedel' u od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 17.ledna Léta Páně 2022

Jste držitelem karty pro penzisty či podobné?

Máte nárok na až 10 bezplatných rychlých antigenních testů po dobu následujících 3 měsíců a ne více než 5 během jednoho měsíce
Abyste byli způsobilí, musíte mít jednu z následujících koncesních karet:

- Pension Concession Card
- Commonwealth Seniors Health Care Card
- Department of Veterans' Affairs Gold, White or Orange Card
- Health Care Card
- Low Income Health Card

Rychlé antigenní testy COVID budou rozdávány v zúčastněných lékárnách po celé zemi. Každý, kdo je v blízkém kontaktu nebo má příznaky, by měl zajít do testovacího centra, kde také zdarma obdrží PCR test. Pro více informací navštivte: health.gov.au

Seznámila jsem se s úžasným mužem a prožila s ním báječný víkend. Tvrdil, že má firmu s padesáti tisíci zaměstnanci. Pak se ukázalo, že je to včelař.

Ve Švýcarsku vynalezli nový typ nanovlákn, bohužel nebyli schopni změřit jeho průměr. Poslali tři vzorky, jeden do USA, druhý do Japonska, třetí do Tříneckých železáren. Odpověď z USA: „Žádný náš vědec není schopen sebezpřesnějším přístrojem toto vlákno změřit.“

Odpověď z Japonska: „Ani tou nejcitlivější elektronikou nejsme schopni vlákno změřit.“
Odpověď z Třince: „Ma to průměr 0,000000001 mm. Chcete v tym zrobit d'urku, nebo vyřezat zavít ???“ Lojza Pjontek - zamečnik.

Proč pít alkohol?

Protože žádná dobrá historka nezačíná slovy „To když jsme tenkrát jedli salát...“

Komunismus na jiných planetách

Aston Oldřich Neff NeffPes

Vyhození dveřmi, nalezou oknem, těžko se v těchto dnech ubránit podobným myšlenkám. Komunisté propadli ve volbách a přirozenou cestou tedy odešli do suterénu, aniž byli zakázáni anebo aniž se přejmenovali. Což mimochodem jejich takzvaně sesterské strany šmahem dělaly ještě dávno před pádem sovětského impéria. No a tumaš čerte kropáč, významný předák vládní strany Jana Michailidu se ke komunismu přihlásí. Jiná věc je, že ji to poškodilo při následných volbách na post předsedy Pirátské strany a krutě v nich pohořela.

Komunistický coming out paní Michailidu došel bezprostřední odezvy v rámci strany samé. První se ozval další pirátský předák Mikuláš Ferjenčík. Někdo neinformovaný by se mohl zeptat: jakpak reagoval? Zděsil se? Navrhl kárné řízení a vyhazov ze strany? Nikoli. Ferjenčík se jen podivil a hlavně řekl, jakpak Piráti postoj paní Michailidu vysvětlí. Nezaznělo žádné „pryč s ní“, nýbrž „proboha, jak tohle okecáme?“. Sám tím na sebe přivolal nevoli spolustraníků a hned se ukázalo, že paní Michailidu naprosto není jako kůl v plotě. Pravda, do čela ji ne zvolili, ale možná proto, že přece jenom to jsou inteligentní lidé a věděli, že tohle by se okecat fakt nedalo.

Nicméně i toto je jasné a další komentáře jsou nadbytečné. Podstata je jinde.

Jana Michailidu se narodila v roce 1990, bez jednoho měsíce rok po začátku pádu komunismu u nás. Komunismus pro ni nejsou koncentrační tábory, šibenice, zničené životy statisíců lidí, hranice obehnané minovými poli a ostatními dráty. Komunismus je pro ni „utopický sen o demokratické, kooperativní a vzájemné společnosti“. A je to. Ona jistě o gulagu, mučírňách StB a šibenících ví. Jenže se narodila v roce devadesát, tedy na jiné planetě. Neodpustím si krátce opakovat vzpomínku na doby, kdy jsem se coby student snažil partě francouzských komunistů otevřít oči, když se přijeli do Prahy podívat na socialismus v praxi.

„Copak nevidíte, jak je to tady všude dokola hnusný?“

„Vidíme,“ odpověděl mi jejich hlavní soudruh. „Ale, nezlob se... to je tím, že jste Slovani.“

„Zajedte se podívat do Berlína, tam je socialismus ještě hnusnější!“

Rozesmálo ho to a odpověděl s mávnutím ruky.

„No jo... Berlín... To ale jsou Boches, to jsou Skopčáci!“

Žil na jiné planetě, žil ve Francii. Stejně jako Jana Michailidu žije na jiné planetě.

Na jiných planetách vskutku komunismus existuje v podobě utopického snu o demokratické, kooperativní a vzájemné společnosti. Daří se mu dobře, protože Francie v polovině šedesátých let a Česko o pětapadesát let později věru nebyly žádnou utopickou, kooperativní a vzájemnou společností. Ta naše je hodně drsná a málokdo ji bere jako spravedlivou. Takže nelze než se smířit s faktem, že komunismus tu s námi zůstane na věčné časy. Kéž by jen v podobě snu, což přeji i paní Michailidu.

Na stavbě řeže chlap cirkulárkou, a najednou fik, uříznul si prst.

Strašně řve, seběhli se ostatní dělníci, ptají se, jak se mu to stalo a on ukazuje:

„Normálně řežu, řežu, a najednou fik... kurva, druhej!“

Nenapravitelný. Podivuhodný osud lidického chlapce

Monika Kuncová, Právo

Jako osmiletý byl Václav Hanf, stejně jako část lidických dětí, určen k poněmčení. Místo adopce však pro vzpurnost skončil v trestném táboře. Přežil. A jako jediné dítě z Lidic mluvil po návratu domů česky. Tvrdá hlava mu však komplikovala i život v míru.

Vyrůstal se dvěma staršími sestrami, Marií a Annou, v rodině Václava a Anny Hanfových. Bydleli v Lidicích v podnájmu v domku číslo popisné 70. Tatínek pracoval jako horník na dole Prago a byl velitelem místních hasičů. Maminka se doma starala o děti a občas vypomáhala u sedláků na poli.

Malému Vaškovi učení moc nešlo, ale rád ministroval panu faráři Josefu Štemberkovi při mších. Za vraty kostela ovšem jeho svatost končila. Byl to uličník jako z hadích ocásků – neposeděl a co chvíli vymýšlel nějakou rošťárnu.

„Zlobil jsem, zlobil...“ přiznává v nahrávce na webu Paměť národa. „Poslal mě taťka jednou do hospody k Šefendrovům pro pivo. On rád ze džbánu. Přišel jsem s tím džbánkem domů a za chvíli mě taťka volal: ‚Vendo, pojď sem! (...) Byls u toho, když ti točil pivo? (...) Já chtěl litr a půl a mám ho jenom litr.‘ A já tak koukal a povídám: ‚Tati, on Fanda byl se mnou a já ti to upřímně řeknu, my jsme cestou trochu upíjeli.‘ (...) Ohnul si mě přes koleno a pár jsem jich dostal přes prdel.“

Idylické dětství skončilo ve druhé třídě, jen pár dní poté, co Václav oslavil osmé narozeniny. Psalo se 10. června 1942, když Lidice nad ránem obklíčily jednotky SS. „Vzbudili nás v noci, taťka nebyl doma. Byl strašný křik po celých Lidicích. Němci poručili, abychom vyšli z domů, nesměli jsme si nic vzít, nevěděli jsme, co bude,“ vzpomínal

S ostatními lidickými ženami a dětmi strávil noc v lidické škole a další dvě noci v tělocvičně kladenského reálného gymnázia. „Vzpomínám, že tam byly hromady slámy, každá rodina si vzala hrst, ustlali jsme si a na tom jsme leželi tři dny,“ vybavuje si Václav Zelenka, další ze zachráněných lidických dětí, v publikaci *Kniha živých* od Magdy Hettnerové.

Poté nacisti násilím oddělili děti od matek. Tehdy viděl Václav Hanf svou maminku naposledy, později zahynula v Ravensbrücku. Netušil, že tatínek, který se mezitím vrátil domů z noční směny na dole, už nežije. A že nikdy neuvidí ani lidickou babičku s dědečkem, maminčiny rodiče.

Přesto měl štěstí v neštěstí. Zatímco většina jeho lidických vrstevníků skončila v pojiždných plynových komorách koncentračního tábora Chełmno, Vašek s oběma staršími sestrami byli určeni k adopci. Na své nové německé rodiče čekali v dětském domově Puschkau na území Polska. Když prostřední Aničku adoptovala zaměstnankyně domova Elisabeth Straussová, holčička si doslova vybrečela, aby její nová matka vzala domů i brášku.

Místo adopce trestný tábor

Vašek dostal nové jméno, stal se z něj Hans Joachim Strauss. Se sestrou směli doma mluvit jen německy: „Oni nás kolikrát nacyhtali, protože jsme té němčině ještě nerozuměli a nemohli jsme vysvětlit, co chceme. A pořád jsme vzpomínali, kde je naše Maruška. O té já jsem až do konce války nevěděl,“ vyprávěl Václav Hanf.

Jeho adoptivní otec – voják a člen SS – nebyval doma, o děti se starala jen paní Elisabeth. A Vašek zase zlobil: odmítal mluvit německy, nechtěl chodit do německé školy. Tak ho adoptivní matka vrátila za dva měsíce jako kazové zboží...

Dostal jiné jméno, tentokrát polské: Jan Wenzel. A začalo jeho putování po výchovných táborech Hitlerjugend. V prvním táboře v Oberwiesu byli ještě kluci malí. Dopoledne měli německou školu, odpoledne základy vojenského výcviku beze zbraní.

„Ne že by nás mlátili, ale byl tam strašný dril... Museli jsme cvičit nejrůznější cviky – kliky, dřepy a

podobně, až na hranici únosnosti. Víím, že i starším klukům kolikrát tekly slzy. Když naši vedoucí někam odešli, nahnali nás do jedné třídy a od rána do večera jsme se nesměli pohnout ani mezi sebou promluvit. Museli jsme být v absolutním klidu. Bylo to strašné,“ popisuje Vaškův mladší kamarád Václav Zelenka v *Knize živých*.

Svatební fotografie Václava a Zdenky Hanfových. Jemu bylo devatenáct, jí osmnáct.

Foto: Paměť národa/archiv Václava Hanfa

Ani tam v sobě Vašek Hanf nezapřel uličníka. „Na palandě nad ním viselo na stropě světlo, taková ta bílá koule. Řekli: ‚Kluci, hele!‘ a praštil do ní pěstí. Světlo se samozřejmě rozbilo a Vašek musel do káznice,“ vzpomíná Václav Zelenka. Klukovina Vaškovi vynesla deset dní o chlebu a vodě v temnici v místní kapli.

Mělo však být hůř. Trestný tábor v Maria-Schmollu poznamenal Václava Hanfa nadosmrti. Opět za to mohla jeho vzpurnost: odmítl totiž výcvik se zbraní. „Když nám dali pušky, já jsem ji nechtěl, a tak jsem ji takhle odložil – hodem. A řekl jsem si v duchu a řekl jsem to i nahlas česky, že nechci být vojákem. Nevím, co mě to tenkrát napadlo, protože jsem o Lidicích nic nevěděl, ale prostě už jsem nechtěl být Němcem.“

Naštvaný esesák nakopl chlapce do levého kolene. Byla to drtivá rána, ani operace nezabránila doživotním následkům: Vašek měl od té doby levou nohu o 3,5 centimetru kratší.

Mohl však dopadnout hůř: v táboře byl na vlastní oči svědkem veřejné popravky. „Byl to už starší kluk... Popral se myslím s nějakým dozorcem a utekl. A když ho chytili, tak mu pro výstrahu usekli hlavu před námi přede všemi... Bylo řečeno, že kdo nebude poslouchat a bude vzdorovat, že se mu stane totéž,“ vzpomíná.

To jsem já!

Válka skončila a Vaška převezli do sběrného tábora u Salcburku. Snažil se vysvětlit, že je Čech z Lidic, nikdo ho ale neposlouchal. Až si chlapce 23. prosince 1945 zavolal do kanceláře velitel tábora. První myšlenka byla: „Co jsem zase provedl?“ Nebo spíš: „Na co mi zas přišli?“ Tentokrát však nešlo o trest. Velitel vzal dvě fotografie, položil je před chlapce a říká: „Wenzel, víš, kdo je na té fotografii? Poznáš tam někoho?“

„A ona školní fotografie. Já na ní byl, tak jsem ukázal: ‚To jsem já!‘ A kouknu na druhou fotografii, a to byla fotografie mamky a taťky. Já povídám: ‚No, to je maminka a tatínek!‘ On bouchl do stolu a říká: ‚Sakra, seš to ty!‘ Zaťukal a vešla paní do té kanceláře a říká: ‚Venoušku, Vašku Hanfovic, seš to ty, dobře, že ses poznal!‘“ popsal Václav počátek své cesty domů.

Ta laskavá paní se jmenovala Josefina Napravitlová. Autem, které jí půjčil manžel, cukrovarník, objížděla poválečnou Evropu a hledala ztracené děti. Podařilo se jí vrátit domů na čtyřicet českých holčiček a kluků unesených Němci k převýchově. Vaška si oblíbila nejvíc ze všech. Vánoce strávil u ní v Praze. Tam se také dozvěděl, že se z něj stal sirotek, ale že se podařilo najít a vrátit domů obě jeho sestry.

Nová rodina

Josefina chtěla chlapce adoptovat, výbor lidických žen byl však proti. Jedenáctiletý Václav putoval ke strýci z matčiny strany Karlu Kubelovi do Hřebče, Marušku s Aničkou si rozebrali vzdálení příbuzní. V nové rodině dostal brzy první výprask. To když na něj prasklo, že

tetě krade z trafiky cigarety a potajmu kouří. A trest rozhodně nebyl poslední.

Vyučil se elektrikářem na huti Poldi Kladno: fáral s horníky v dolech pod zem, pak pracoval jako elektrikář v Praze na letišti. V sedmnácti nastoupil do Školy důstojnického dorostu u Pardubic. „Řekl jsem si, že půjdu dobrovolně na vojnu, abych se naučil všechno, kdyby se náhodou ještě jednou stalo něco podobného,“ vysvětluje.

Škola ho bavila, vydržel na ní však jen dva roky. V Pardubicích se seznámil s mladinkou Zdenou Žočkovou, jejíž rodiče měli statek hned vedle kasáren. Byla z toho láska jako trám. Tak velká, že se v dubnu 1953 mladým rodičům, nebylo jim ani dvacet, narodila dcera. Odložte ji! A na její matku zapomeňte, vyzval Václava stát...

„Desátého června, na vypálení Lidic... si mě pozvali k soudu... Řekli, že... je to dcera kulaků a že budou vystěhováni do pohraničí. Že si ji nemusím brát, protože je kulačka a já že jsem dítě z Lidic. Že stát se o (naše) dítě postará. Když jsem to slyšel, tak jsem se nakonec skoro rozbřečel a jasně jsem jim řekl, že je desátého června, aby si to uvědomili, kdy jsem přišel o rodiče a o všechno, o dědečka, o babičku... Teď že mám rád děvče, s kterým mám dceru a že bych si ji nesměl vzít?“

Svatbu nakonec soudruzi úředníci povolili, problémy však trvaly dál. Václav nesměl dokončit vojenskou školu: bývalý člen Hitlerjugend se přece nemůže stát československým důstojníkem! Vojnu si musel odkroutit u pomocných technických praporů. Naštěstí se kvůli zničenému kolenu pohyboval hlavně kolem jídla: napřed pracoval v kuchyni, později měl funkci proviantního náčelníka a skončil jako písař roty.

Po vojně se mladí manželé odstěhovali s rodiči do Chodova u Karlových Varů a několik let tam žili. Mezitím v nových Lidicích postupně vyrostly pěkné domky pro přeživší. Když přišla řada na Vaška Hanfů, protestovaly některé lidické ženy proti tomu, aby si do vsi přivedl kulackou dcerku. Přesto se Hanfovi nakonec v Lidicích usadili a místní ženy si časem zvykly i na paní Zdenku: chodily si za ní pro rady ohledně hospodářství...

V 70. letech přesídlil Vašek s rodinou – k dceři Jaroslavě mezitím přibyli synové Václav a Miloslav – zpět do severních Čech. Vedl hotel v zámku Navarov a později si postavil dům v Bohdalovicích u Velkých Hamrů, kde provozoval penzion. Tam také oslavil se svou Zdeničkou diamantovou svatbu.

Stáří trávil pokojně v kruhu rozvětvené rodiny. Věnoval se vnukovi a třem vnučkám, později také pěti pravnoučatům. Zůstával v kontaktu i s Josefínou Napravitlovou, kterou považoval za svou druhou maminku.

Jeho vášní byla myslivost a rybaření. Zemřel 18. února 2017 ve věku 83 let. Kromě jeho Zdenky ho na poslední cestě doprovodili i kamarádi, mezi nimi Václav Zelenka. Rozloučili se s ním písní Už troubějí na horách jeleni. Rakev, u které stálo čestnou stráž šest myslivců, zdobila větvíčka jehličí – symbol posledního lovu.

Přeživší a ty druhé

Ze 105 lidických dětí se po válce našlo jen 17. Většina ostatních, celkem 82, byla zavražděna počátkem července 1942 v Chełmnu.

Ještě na Kladně byly určeny k poněmčení dvě blondřatá a modrooká děti, Hana Špotová a Václav Zelenka.

Dalších sedm dětí – Marie Doležalová, Emilie Frejová, Václav Hanf, Anna Hanfová, Marie Hanfová, Eva Kubíková a Věra Vokatá – pak skončilo v Lodži. Většinu z nich adoptovaly německé rodiny.

Sedm miminek ve věku do jednoho roku skončilo na německém oddělení dětského nalezince v Praze-Krči. Z nich přežilo šest: Pavel Horešovský, Veronika Hanfová (*sestřenice Václava Hanfa*), Josef Minařík, Jiří Müller, Libuše Müllerová a Jiří Pitín.

Vzpomínka na účastníky 1. světové války

Stanislav Štěníčka = Vyprávění Jaroslava Izáka z Petrovic

21. června 1915, boje u řeky Sán u města Leżajsk (dnešní Polsko)

..... Usínáme, polooblečení ve stodole na slámě, strhané z doškových střech. Nad námi svítí hvězdy v místech, kde střecha stodoly zbavena krytu. Dýchá se těžce v dusné červnové noci. Mozek nevnímá dosud různé vnější zvuky... občasné praskot pušek a prskání „mašinkverů“. Děla umlkla na blízké frontě. Těla tvého zmocňuje se bezstarostná dřímota. Ona, kterou jsme mívali, když po posičních bojích byli jsme vystřídáni a odešli do nedalekých dědin si odpočinouti a věděli, že po několik dní jsme v poměrně menším nebezpečí. Pomaleji a pomaleji pracuje mozek, až umlká v mráкотách spánku.....

Otevřel jsem oči. Strašlivé hučení děl mne probudilo. Jak vzdálené, rozpoutané živly přírody, tak hudba kanonů rozhučela se popůlnočním šerem měsíční noci. Znáám již tyto neblahé příznaky... Zmizel klid bezpečnosti... Dívám se na měsíc. Je mi takový cizí. Nepatří již mně... Zpytuji svědomí... Uvidíš jej za 24 hodiny? Ležím asi půl hodiny a stále zírám na jasné kotouč průrvami v doškové střeše na nás se dívající. Kolem slyším klidné oddechování kamarádů. Žádný neprožívá to, co já. Všichni spějí klidně, bezstarostně. Myslím si: „Kolik z nás bude ještě dnes večer dýchat?“

K uchu dolehl dusot koňských kopyt. Zvedám se a vycházím ven. Kolem pádí jezdec v plném trysku směrem k plukovnímu velitelství. Vidím jej v šeru, jak seskakuje a mizí v baráku... Kurýr!!! Komédie a život začíná. Zaričela polnice... Alarm!!! Hážme na sebe výzbroj. Čekáme

Pamětní kniha „Sokola“ v Petrovicích. Jaroslav Izák. 1922. Výňatek, doslovný přepis.

Jedenáctého listopadu uplynulo 103 let od konce Velké války. Odhaduje se, že z historických českých zemí se tohoto konfliktu zúčastnilo 1,4 mil. mužů, z nichž přibližně 140 tisíc se domů nevrátilo.

Čas od času prohrabuji krabici se starými dokumenty a padne mi do ruky moje stále platná vojenská knížka z roku 1985. Dosud v ní mám vlepen mobilizační povolávací rozkaz, ve kterém mi armáda sděluje, že v souladu se zákonem č. 92/1949 se mám dostavit ihned ke svému mobilizačnímu útvaru. S sebou si mám vzít vojenskou knížku, občanský průkaz, řidičský průkaz a další oprávnění. Dále jídlo na jeden den, jídelní příbor a prostředky osobní hygieny, jmenovitě ručník, mýdlo, zubní pastu a kartáček na zuby. Z knížky visí na provázku moje „psí známka“ s vyraženým rodným číslem, to aby bylo jasné, komu patří onen zohavený kadáver, kdyby přišlo na věc.

Čas od času myslím na své dva pradědy z matčiny strany, které jsem osobně nepoznal, Antonína Bubeníčka z Náchoda (1884) a Josefa Vodehnala z Kostelce nad Orlicí (1885). První jmenovaný padl již v září 1914 do zajetí na ruské frontě a čtyři válečné roky prožil v Rusku. Až v září 1918 se dostal do československé legie, se kterou absolvoval celou sibiřskou anabázi. Domů se vrátil v roce 1920. Druhý jmenovaný měl více „štěstí“, domů se vrátil již v průběhu války, bez nohy, jako válečný invalida, ale živý, na rozdíl od mnoha jiných. Za odměnu mohl žít svou sedmičlennou rodinu jako podomní prodejce cukrovinek a laskomin.

Čas od času rozjímám o osudech mých pradědů a jejich souputníků a představuji si, jaký je to asi pocit. Jsi mladý muž v plné síle, chodíš do práce, staráš se o rodinu, užíváš si běžné radosti i starosti života. Jednou se ráno probudíš a cestou do práce se dozvíš z nějakého žlutého plakátu, že se máš sebrat a s dřevěným kufrem se dostavit tam a tam, a to hned. Na cestu vyfasuješ od domovské obce 3 koruny na pivo a cigára a na nádraží ti při nakládce pěkně zahraje vojenská kapela. Nálada je skvělá, do Vánoc přece budou všichni doma, a to ještě se štítem! A pak narazíš na tvrdou realitu.

Vyprávění ruského legionáře Josefa Příbyla z Rašovic

7. října 1914, boje u řeky Sán v oblasti Radymna (dnešní Polsko)

..... Druhý den časně ráno stála setnina k odchodu připravena. Byla hrozná mlha, takže nebylo ani na 10 kroků vidět, a my po půlhodinovém pochodu ocitli se na břehu řeky, kde poručeno lehnouti a očekávat dalších rozkazů. Tak ležíme asi hodinu zasypáni jsoouce deštěm kulí. Nevěděli jsme, kde se nepřítel nalézá. Pan major šel okolo nás a nevěděl sám, co si počít. Jen podotkl, že máme špatnou frontu, a šel dále. Za chvíli opouštěli jsme jeden za druhým posici a zaujali jsme jinou v příkopě, kde bylo as ½ m vody. Pojednou spatříme vojiny 36. pluku, kteří prchali. Dali jsme se na útěk s nimi, ale byli jsme vráceni poručíkem Zavazalem a poručeno střílet. Rozkaz byl vyplněn; dlouho se však nestřílelo; šlo se na bodáky. Ze zadu jsme byli již však obklopeni nepřitelem. Rusové obklopili nás a křičeli, abychom nestříleli a zahodili zbraně, že nám to není nic platné. Na našem levém křídle bylo stříleno dále. Rusové vypálili několik ran ze zadu a asi 4 vojíní ranění klesli k zemi. Byli jsme zajati.

Sami ruští vojíní pomáhali nám vylézati z příkopu; vedli nás polem posetém mrtvými i raněnými. Byl to pohled strašný na dokonávající lidské životy. Nejvíce dojal mě osud desátníka od myslivců, který prostřelenou ruku a velkou ránu na noze. Prosil nás, abychom mu pomohli a nenechali ho tam. To nebylo však možné, neb jsme museli jít dále. Rusové pravili, že jejich zdravotní sbor sám je ošetří. Maně ptal jsem se sám sebe, kde že jest ten Bůh, který všecko řídí. Je-li spravedlivý, že dopustil, aby vina jiných mstila se na neviných obětích. Těžké bude mít zodpovídání ten, skrze něho to krveprolití povstalo.....

Pamětní kniha obce Rašovic. Díl: I. (1927 – 1965).

Výňatek, doslovný přepis.

Z přímých účastníků Velké války dnes již nikdo nežije. Nezadržitelně se v čase ztrácí vzpomínky na těžkou dobu, kterou byli naši předci nuceni prožít. Lidé zmizeli a s nimi jejich jména a příběhy. Po více než sto letech, s odstupem času, se můžeme dívat na tuto dobu a osudy našich předků nepředpojatě, aniž bychom byli nuceni dávat událostem, které se staly tak dávno, dodatečný význam. Dnes se již nikdo nemusí tvářit, že Masaryk a legionáři neexistovali, ani že muži, kteří nevstoupili do legií a aktivně se nezúčastnili boje za vznik nového československého státu, byli zbabělci a nezaslouží si naší pozornosti. Byli to naši předci, které semlela zlá doba. Mnozí z nich se jen ocitli ve špatné době na špatném místě, mnozí vědomě a se ctí bojovali za myšlenku nové československé státnosti. Takto na ně nahlížejme a takto na ně vzpomínejme. Zvláštní vzpomínku potom věnujme všem, kteří neměli to štěstí a nepřežili válečné běsnění.

Výňatek z polního deníku Jaroslava Dostála z Týniště nad Orlicí

16. května 1915, boje u řeky Sán v oblasti Radymna (dnešní Polsko)

..... Ideme dále na stráň, kde se skrčím za borovici. Nade mnou prší olovo a ocel. Četní ranění utíkají dolů s kopce volajíce táhlým hlasem „sanitätspatrol“. Hrozně okamžiky. Dole u potůčku padl kus ocele přede mnou. Nejsme si jisti ni vteřinu svými životy. Myslím, že si to teď vypijeme. Co je divného, že při té příšerné bouři zpěv ptactva neumlká. Mládě shání staré. Chudinka. Vzpomínám na domov, na tatínka, jemuž nebylo mi popřáno dnes ústně blahopřáti, vzpomínám na všechny dobré známé, na krásnou domovinu. Těžko se tam asi ještě podívám. Vždyť zde je to samá a samá smrt kolem. Není citu na světě, není Boha, vždyť je to nemožno, aby se na to mohl dívat. Světíme pěkně ten svátek, na nějž je tak hlučno v Praze, milé matičce. Co dělá asi moje maminka, ta o mne má jistě starost, vždyť ode mne teď nedostane ani řádku, na něž se vždy tolik těšila. Ležím pod stromem očekávaje další věci, snad i konec života.....

Polní deník Jaroslava Dostála z Týniště nad Orlicí.

Díl: I. Výňatek, doslovný přepis.

Nejen StB

Zdeněk Roller NevPes

StB prý dovedla vyslýchané vmanipulovat do odpovědí, které vyhovovaly jejím záměrům. Ostatně nacisté nebo inkvizice byli v manipulovaném vyslychání také kabrňáci. Vypadá to, že tyto metody nezmizely s totalitou. Používají se i dnes.

Už před lety se mnou dělali průzkum spokojenosti v prodejně XXX. Ze začátku otázky v pořádku, ale pak jsem nabyl jistoty, že sbírají argumenty pro zavedení samoobslužných pokladen, a to jsem nechtěl. Pořád jsem čekal, kdy mi tuto volbu předestřou naplno, abych ji mohl odmítnout, ale najednou konec ankety, děkujeme vám za váš čas. Snažím se tedy tento svůj názor prosadit jako dodatek ankety, to ale prý nejde. Tak jako tak, dvě samoobslužné pokladny se za pár měsíců objevily.

Nyní mne, prostého učitele, oblažilo samotné Ministerstvo školství. Internetový dotazník. Vedení školy nás požádalo o jeho vyplnění - inu, proč nevyhovět?

Jak prý se za posledních pět let změnila kompetence školy ve vztahu k rodičům. Pro pět ran, jaké kompetence? Jak to mám vědět? Zaškrtávám možnost „nedovedu posoudit“. A hned dvě stránky samých kompetencí a jejich změn. Zavírám dotazník. Do týdne dorazí mail: „Pane, vy jste nedokončil náš dotazník. Je důležité, abyste jej dokončil.“

Obrním se trpělivostí, pokračuji v bezduchem zaškrtávání „Nedovedu posoudit“. A báb ho. Následují otázky, kde už tato jediná odpověď, která by vystihovala můj nejnuitnější postoj, není.

Jestli prý je dost peněz na inkluzi. Jestli prý žáci s nízkou znalostí češtiny zdržují výuku. Jestli je ostatní žáci přijímají. Jaký je vztah žáků k handicapovaným spolužákům, jak ovlivňují atmosféru třídy asistenti, jak kolektiv přijímá handicapované. Jak to mám vědět, když učím na střední škole obor, kde se dělají přijímací zkoušky z češtiny a kde je dobrý zdravotní stav podmínkou pro přijetí? Co mám zaškrtnout na škále od naprostého nesouhlasu po naprostý souhlas, když s tím nemám zkušenosti? Dobrá, před nějakými čtyřiceti lety jsem učil na základní škole. Jindra Stark s nohou amputovanou nad kolenem do třídy zapadal, dokonce hrál s kluky i fotbal. Zaškrtávám, že handicapovaní spíše zapadají do kolektivu a nezdržují, ale popravdě, vím o tom houbeles.

A další otázky, tentokrát o Romech. Jestli zapadají, nezdržují, nejsou šikanovaní, nešikanují a tak dále. To už je těžší. Vytahuji zase čtyřicetileté vzpomínky. Mirek Murgaš byl chytrý, bezproblémový. Skoro šestnáctiletý Jula Berky byl v sedmé třídě bezproblémový co do chování, s vědomostmi to bylo chabé, sestry Oláhovy nebo Honza Kavúr jakbysmet. Lojza Berky s Vaškem Šubrtem byli potížisté a věčně museli být umravňováni. Dnes by určitě měli diagnózu LMD. A stoprocentní gádžo Milan K. byl takový gauner, že jsme se všichni těšili na dny, které trávil za školou. Tak jak mám odpovědět na otázky, co si myslím obecně o romských žácích, když žádný univerzální Rom neexistuje?

Následovalo pár stránek na téma, jakými školeními jsem prošel a o jakých světoborných programech MŠMT jsem slyšel. Tady už jsem alespoň mohl všude poctivě zaškrtnout „ne“. Absolvoval jsem různá školení ke státním maturitám, první pomoci, právních záležitostí souvisejících s výukou, řešení krizových situací, protidrogové minimum a další školení skutečně potřebná k výuce, ale na to ses, milé ministerstvo, v tomhle dotazníku neptalo.

Vážené ministerstvo, jestli jsi ze mne chtělo vydobýt názor, že inkluze je pro školy pozhennání a žádá si další peníze, tak doufám, že jsem ti to moc neusnadnil. Jako pedagog prohlašuji, že do situace na základních školách nevidím a na středních školách je plošná inkluze blbost, na rozdíl od individuální pomoci potřebným a širšího vzdělání učitelů. Tohle jsi asi slyšet nechtělo, ale ty už si své záměry stejně prosadíš.

VZPOMÍNKA: Pavel Chrastina, 1940 - 2021

Petr Adler NevPes

Přátelili jsme se neskutečně dlouho. Potkali jsme se, když jemu bylo něco pod 18 let a mně bylo něco nad 15. To přijížděl pravidelně z Poděbrad se svým kamarádíčkem Petem Kaplanem.

Založili tehdy v městě, které je na srdce (a chodí se tam z Prahy celých 50 kilometrů pěšky o závod, dodával pyšně Pavel) kapelu pod všefkajícím názvem Samuel's Band. Učitelům elektrotechniky se to moc nelíbilo, studentům ano.

Byl to řízný rock ve stylu Chucka Berryho, Pete s kytarou záměrně trochu podladěnou, Pavel se stoickým výrazem hráče pokeru, s basovou kytarou vlastní výroby. I k té se víže řada nejrůznějších pověstí. Třeba: Chrastina zkusil použít strun, které vystříhl z klavíru, neboť na českém trhu žádné odpovídající struny nebyly k mání. S tou pověstí se to má tak, že je pravdivá, ovšem s Pavlovým typickým doplňkem: jo, ale ten klimpr už byl stejně na vyhození.

Pavel a Pete tenkrát jezdili studovat pražské hráče a byli sami se sebou tak (vlastně docela oprávněně) spokojeni, že je sledovali očima vyhledávačů talentů: hele, ten by se nám dost hodil, a ten zase asi ne.

Skončilo to, jak to skončit muselo: Ti dva stáli u založení kapely, která se přes různá jména dostala až k tomu dnešnímu Olympiku.

Byl to Chrastina, kdo tenkrát hodil lano Petru Jandovi od Sputníků, a zbytek si už ctěný čtenář může přečíst v každých slušnějších dějinách českého rock and rollu.

Nejdříve jsme kamarádili po čistě odborné stránce: já uměl anglicky, ostatně, narodil jsem se ve Skotsku.

Nějak se stalo, že jsem měl jazyk hrdého Albionu rád i poté, kdy se mí rodiče (se mnou ve vleku), z důvodů mně nepřilíš jasných vrátili po druhé světové válce co lékaři s britskými diplomy do Československa.

Znal jsem i takovou podivnost, které se říká mezi znalci reálie. Takže mi často neunikl význam nejrůznějších úsloví, která jinak nedávají nezasvěcenému moc smyslu. A to se zase líbilo Pavlovi, který vždycky rád věděl, o čem ta která písnička je, i kdyby to byla sebevětší blbost. Dodnes jsem pyšný, že se svými otázkami chodil za mnou a ne, dejme tomu, za Pavlem Bobkem nebo Josefem Lauferem.

Pomalu se z nás stali přátelé, kteří se mohli jeden druhému svěřit s čímkoliv. Dotáhli jsme to tak daleko, že když Pavel psal diplomku na FAMU, sebral se a přestěhoval se ke mně, do mého tehdy (opět) mládeneckého bytu, a psal ji u mě.

Jelikož ale měl rád dokonalost, rostl jsem: chtěl po mně, jako po člověku, který užívá psané řeči ve své novinářské práci, abych mu vždy po návratu z redakce redigoval, co ten den napsal.

Někdy to byla Sisyfova práce: začal jsem číst a zvolal jsem: Ale tohle jsem, vole, četl už včera!

Jo, říkal Pavel, ale já jsem to trochu přepsal.

Začal jsem hledat: Aha! Tady jsi přidal předložku a támhle jsi přehodil slovosled. Proč?

Aby to bylo dokonalejší, zněla Pavlova odpověď.

A ty si myslíš, že si toho Jireš všimne?

Jaromil Jireš, takto významný český filmový režisér, byl při této práci Pavlovým vedoucím.

To je jedno, odpovídal Pavel. Všimnu si toho já.

Ale nakonec se tím prokousal tak, že tu práci obhájil a stal se z něj úředně povolený televizní režisér. Jenže v době, v níž to bylo, byla na samostatnost jiná měřítka: přesněji, na samostatnost se papalášové mračili.

Tak se, například, stalo, že Pavel dostal za úkol vztít štáb, který si vybere, a odjet do Karlových Varů, na candrbál jménem Mezinárodní filmový festival. Odtud že bude posílat do Prahy každodenně dvě až tři minuty do zpráv, a po festivalu dodá půlku hodiny dokumentu.

Na psaní si vybral mě: umíš to, řekl, jsi rychlejší a jsi novinář. To mu tenkrát schválil tehdejší šéfredaktor. Pak viděla hotový dokument zástupkyně ústředního ředitele, které se moc nelíbilo v titulcích jméno toho, kdo to psal, a šéfredaktor vzápětí Pavla dost nehorázně sprdnul.

A Pavel se zachoval nádherně. A opět, s tou tváří hráče pokeru: hele, řekl šéfredaktorovi, koukej, když se ti to nelíbí, tak já ten dokument stáhnou a ať ti ho udělá někdo jinej.

Není divu, že poté pracoval jenom v dětských pořadech, případně v mimopražských studiích, a mohl být rád, že ještě pracoval.

Na tom filmovém festivalu Pavel způsobil, že jsem oslovil děvče, které se mi strašně líbilo. Pak nám odsvědčil svatbu a my jsme s ní spolu dodnes.

My jsme si vytvořili tradici: když už se mám ženit, tak s kamarádem za svědka.

Budiž přírodě žalováno, že já Pavlovi svědčil vícrát než on mně, ale to poslední, zdá se, konečně zabralo.

Jsem, a budu napořád, pyšný, že jsem Pavla dokopal k publicistice.

Když se vrátil po svém dlouhém pobytu mezi australskými protinožci a kratším pobytu v Americe do Čech, zjistil, že v České televizi pořád ještě panují poměry, kvůli kterým v tom roce 1980 odešel. I vrátil se, zase s Petem Kaplanem, k rock and rollu, ale věděl, že to není ono, že mu něco chybí.

Jednou mi napsal jakousi štiplavou poznámku o něčem, co se právě v Čechách dělo.

Vole, napsal jsem mu, tohle by se mělo zveřejnit.

A tak jsem ho představil redaktorovi *Neviditelného psa* Jiřímu Wagnerovi, který ten příspěvek přijal a zveřejnil, a zbytek, jak se říká anglicky, jsou dějiny.

Když mi před pár týdny vytukal jedním prstem kratičký e-mail, že upadl na schodech v pražském metru a že si zlomil pár kostí a je ve špitálu, blbě jsme žertovali, že to bude děsné, až ho zase vykopnou uzdraveného domů (ovšemže až po obědě, viz *Osudy dobrého vojáka Švejka*): bude se muset naučit zase psát prsty na obou rukách.

Takže jsem mu od té chvíle raději telefonoval. Přes moře slané vody, ze západní Kanady až do srdce Evropy.

A najednou jsem se nemohl dovolat.

A už se nedovolám.

Jeho dcera Zuzana mi zavolala tu špatnou zprávu a jeho sestra Ivana mi napsala, že je jí jedinou útěchou, že zemřel ve spánku, že netrpěl.

Pavle, nechť je ti rock and rollově - filmově - televizně - novinářské nebe lehké.

Je současná posedlost s klimatickou změnou podfuk?

Peter Hilff, 2021

Záchrana planety se stala obsesí posledních třiceti let a zdroj politického alarmismu založeného na přehnané interpretaci nebezpečí vyplývajících z doktríny klimatické změny. Usilí o nápravu se stalo denní starostí bohatého Západu, ochotného spáchat ekonomickou sebevraždu. Zbytek světa, zvláště Čína a Indie se nezapojili, protože mají jiné starosti o přežití, ale jejich elity dominují ekologické konference kde požadují větší podíl západního bohatství pro sebe. Pro západní media změna klimatu se stala věcí života a smrti, nastávající katastrofou, novým Armagedonem.

Většina lidstva potřebuje duchovní motivaci a mocenský řád, aby žila ve strachu a hrůze z budoucnosti a podvolila se. Náboženství a politické doktríny splňovaly tuto potřebu. S rychlým úpadkem náboženství a ideologie v posledních desetiletích se vytvořilo vakuum které bylo potřeba naplnit novou vírou, která by přispěla ku prospěchu elit s cílem podmanit si svět. Existovalo několik poválečných reformních hnutí které zažily dočasnou popularitu, aby brzy skončily v polozapomnění. V dvacátém prvním

tisíciletí zvítězila doktrína klimatismu. Je to politicky bezpečná náhražka za skutečné hrozby humanitě jako je přelidnění; obava z populační exploze by ale „urazila“ společnosti které se nejvíce přelidňují. Klimatism byl tak stvořen jako bezpečná ideologie očistěná od sociálního konfliktu, který by mohl zneklidnit menšiny. Vyhýbá se problémům rasismu, feminismu, hnutí LGBTI, imigrace. Slouží jako filtr „správného“ myšlení a varování o klimatické změně je ted součástí každé oficiální komunikace, stejně jako bývala pokora bohům („díky Bohu“! Inshallah!) nedílnou součástí konverzace mezi věřícími, a vděčnost komunistické straně nezbytností za totality. Struktura oficiálního klimatismu napodobuje složení mocných církví a autoritních režimů. Má „ministerstvo vědecké pravdy“ reprezentované IPCC, které vydává časté encykliky a organizuje masové konference. Má své světce a mučedníky jako Greta Thunberg, a sekty věřících kteří pořádají procesy a modlí se za záchranu planety. Klimatismus zatím ještě nemá univerzální svatý text jako je Bible, Korán, Das Kapital nebo Mein Kampf a věrozvěsty jako Papež nebo Lenin. Snaha dosáhnout emisní neutrality do roku 2050 se podobá iniciativě Nikity Chruščeva z šedesátých let, kdy měl „socialistický tábor“ dohnat a předejnat USA do konce dekády-což se bohužel neuskutečnilo.

Větina projektů „dekarbonizace“ jako jsou EU Green Deal, US Green New Deal, carbon neutrality, net zero CO2 emissions, jsou vymyšleny „pokrokovými“ akademiky a slouží, za pomoci aktivistů, jako nástroj vydírání bojácných politiků a indoktrinace „uvědomnělých“ mas. Odvolání na rozum a kritickou analýzu nepracuje v prostředí davové psychozy a rozumní politici jsou smeteni z pozic, nebo donuceni ke kolaborantsví politickými prospěcháři. Západ nemá zkušenosti s příkladem Švejka a bere celou situaci smrtelně vážně; pokud „uhlíková neutralita“ má být nastolena do roku 2050, v Australii to znamená sedm volebních cyklů, kdy se vláda a duch času mnohokrát změní, takže jakékoliv závazky podepsané dnes časem vyprchají; proč tedy neslibit co dav vyžaduje a mít klid?

Klimatismus je „o ničem“, podobně jako TV sitkomy Jerry Seinfelda, jelikož klima se měnilo od zrodu zeměkoule před 4,6 biliony lety a pokračuje bez přestávky. Homo Sapiens úspěšně přežil svůj milion let dlouhý vyvoj a dosáhl dnešní pozeňnané světové populace 7,8 miliard duší. Přelidnění je tou skutečnou „emergencí“ dneška, ale je to politicky nekorektní se o ní zmiňovat, takže se takticky zamlčuje. Klimatické změny v posledních tisíciletích nepřinesly žádné celosvětové zničující pohromy a nic se nezdá být na obzoru co by mohlo způsobit klimatickou katastrofu, opodstatněnou dnešním třetěním. Je to jako čekání na Godota. Klimatismus je politicky vyšponovaná ideologie založená na skoro stabilním chování země po více než 6.000 let, se střídajícími se obdobími sucha a mokra, horka a chladna, záplav a lesních požárů zpestřenými občasnými sopečnými výbuchy, které tu vždy byly a nedají se změnit a zastavit lidským úsilím a ještě méně politikou a davovou psychozou.

„Poručíme větru, dešti“ nefungovalo v minulosti a je obtížné si představit, že Matka Příroda vyhoví na povel politickým požadavkům omezení teploty do konce století pod 1.5o až 2o C . Klimatické strašení, jako jiné doktríny před ním, se dá zneužít elitami kterým záleží na moci a penězích, s cílem zničit existující řád a nastolit něco „spravedlivějšího“. Klíma je tu v roli nahého císaře z Andersonovy pohádky a jeho neviditelného oblečení. A pokud jde o anthropogenní odpovědnost za klimatickou katastrofu, zjednodušenou na růst CO2 v atmosféře, ta je nanejvýše malým přídatkem k přírodním změnám jako je kolísání intenzity sluneční energie. CO2 v atmosféře člověka neobtěžuje; bez něho by nebyly sodovky nebo pivo a jakákoliv biologická existence. Obsah CO2 ve vzduchu se dá analyzovat, manipulovat počítači, a částečně výsledky zneužity jako vědecký důkaz nadcházející klimatické pohromy.

Je pravda že lidstvo, v geologicky krátkém období své existence na zemi, silně zdevastovalo přírodu. Problémem je nekonečný růst všeho, neúnosná spotřeba,

spotřeba, destruktivní odlesňování, ztráta orné půdy, chaotická urbanizace, vymírání fauny a flory, znečištění prostředí, vod a atmosféry toxickými sloučeninami síry a dusíku, rtuti, arzenu a olova, syntetickými hnojivy a pesticidy, plastickým odpadem, nemluvě o devastaci která je součástí války. Společný jmenovatel toho všeho je přelidnění, jelikož 7,8 miliard lidí v roce 2021 logicky způsobí více škody přírodě než 1 miliarda lidí na začátku 19 století. Skutečná hrozba nukleárního konfliktu vyvolaná fanatickým režimem zůstává emergencí číslo jedna – změna klimatu počká. Miliony lidí zahynuly jako důsledek nezdravého prostředí způsobeného technickou a politickou „civilizací“ v minulosti ale to nic, CO2 byl pro jednoduchost identifikován jako kořen všeho klimatického zla, za růst kterého jsme všichni odpovědní. Myslete na pokání, bojte se, přineste oběti, vzdejte se všeho pokroku a komfortu, ožebračte se jak požaduje nevyjasněná ideologie záchrany světa postavená na vědecky rozporuplném základě. Jak dlouho bude toto klimatické šílenství trvat, kolik škody způsobí a co přijde po něm? Možná budování obrany proti meteoritům a kosmickému prachu nebo invázi „aliens“?

Překlad z angličtiny z autorovy připravované knihy

Nejen StB

Zdeněk Roller NevPes

StB prý dovedla vyslýchané vmanipulovat do odpovědí, které vyhovovaly jejím záměrům. Ostatně nacisté nebo inkvizice byli v manipulovaném vyslýchání také kabrháci. Vypadá to, že tyto metody nezmizely s totalitou. Používají se i dnes.

Už před lety se mnou dělali průzkum spokojenosti v prodejně XXX. Ze začátku otázky v pořádku, ale pak jsem nabyt jistoty, že sbírají argumenty pro zavedení samoobslužných pokladen, a to jsem nechtěl. Pořád jsem čekal, kdy mi tuto volbu předestřou naplno, abych ji mohl odmítnout, ale najednou konec ankety, děkujeme vám za váš čas. Snažím se tedy tento svůj názor prosadit jako dodatek ankety, to ale prý nejde. Tak jako tak, dvě samoobslužné pokladny se za pár měsíců objevily.

Nyní mne, prostého učitele, oblažilo samotné Ministerstvo školství. Internetový dotazník. Vedení školy nás požádalo o jeho vyplnění - inu, proč nevyhovět?

Jak prý se za posledních pět let změnila kompetence školy ve vztahu k rodičům. Pro pět ran, jaké kompetence? Jak to mám vědět? Zaškrťávám možnost „nedovedu posoudit“. A hned dvě stránky samých kompetencí a jejich změn. Zavírám dotazník. Do týdne dorazí mail: „Pane, vy jste nedokončil náš dotazník. Je důležité, abyste jej dokončil.“

Obrním se trpělivostí, pokračuji v bezduchém zaškrťávání „Nedovedu posoudit“. A báb ho. Následují otázky, kde už tato jediná odpověď, která by vystihovala můj nejnvtírnější postoj, není.

Jestli prý je dost peněz na inkluzi. Jestli prý žáci s nízkou znalostí češtiny zdržují výuku. Jestli je ostatní žáci přijímají. Jaký je vztah žáků k handicapovaným spolužákům, jak ovlivňují atmosféru třídy asistenti, jak kolektiv přijímá handicapované. Jak to mám vědět, když učím na střední škole obor, kde se dělají přijímací zkoušky z češtiny a kde je dobrý zdravotní stav podmínkou pro přijetí? Co mám zaškrtnout na škále od naprostého nesouhlasu po naprostý souhlas, když s tím nemám zkušenosti? Dobrá, před nějakými čtyřiceti lety jsem učil na základní škole. Jindra Stark s nohou amputovanou nad kolenem do třídy zapadal, dokonce hrál s kluky i fotbal. Zaškrťávám, že handicapovaní spíše zapadají do kolektivu a nezdržují, ale popravdě, vím o tom houbeles.

A další otázky, tentokrát o Romech. Jestli zapadají, nezdržují, nejsou šikanováni, nešikanují a tak dále. To už je těžší. Vytahuji zase čtyřicetileté vzpomínky. Mirek Murgaš byl chytrý, bezproblémový. Skoro šestnáctiletý Jula Berky byl v sedmé třídě bezproblémový co do chování, s vědomostmi to bylo chabé, sestry Oláhovy nebo Honza Kavúr jakbysmet.

Lojza Berky s Vaškem Šubrtem byli potížisté a věčně museli být umravňováni. Dnes by určitě měli diagnózu LMD. A stoprocentní gádžo Milan K. byl takový gauner, že jsme se všichni těšili na dny, které trávil za školou. Tak jak mám odpovědět na otázky, co si myslím obecně o romských žácích, když žádný univerzální Rom neexistuje?

Následovalo pár stránek na téma, jakými školeními jsem prošel a o jakých světoborných programech MŠMT jsem slyšel. Tady už jsem alespoň mohl všude poctivě zaškrtnout „ne“. Absolvoval jsem různá školení ke státním maturitám, první pomoci, právních záležitostí souvisejících s výukou, řešení krizových situací, protidrogové minimum a další školení skutečně potřebná k výuce, ale na to ses, milé ministerstvo, v tomhle dotazníku neptalo.

Vážené ministerstvo, jestli jsi ze mne chtělo vydobýt názor, že inkluze je pro školy požehnaná a žádá si další peníze, tak doufám, že jsem ti to moc neusnadnil. Jako pedagog prohlašuji, že do situace na základních školách nevidím a na středních školách je plošná inkluze blbost, na rozdíl od individuální pomoci potřebným a širšího vzdělání učitelů. Tohle jsi asi slyšet nechtělo, ale ty už si své záměry stejně prosadíš.

Podlost roku

Oldřich aston Neff LN, 3.1.2022

Na přelomu roku bývá zvykem sestavovat rozmanité žebříčky. Hodnotí se v nich výkony a pozoruhodnosti roku uplynulého. Moc pěkně to letos vypracovali v podcastu Wilsonova 10 pánové Luboš Xaver Veselý a Petr Holec. Uvedli na scénu mnoho zajímavých disciplín, jako třeba Blábol roku nebo Udačák roku. Jimi inspirován nesměle navrhuji ještě jednu navíc, totiž Podlost roku. Pro nominaci ale zabrousím do zahraničí.

Cenu Podlost roku podle mé nominace zaslouží všichni, kdo se podíleli na speciálu promítaném na HBO Max o kouzelníkovi Harrym Potterovi. Nakráčeli takzvaně všichni, zmíním Daniela Radcliffa (Potter), Emmu Watsonovou (Hermiona) i Ruperta Grinta (Ron Weasley). A byli tam samozřejmě mnozí další, kdo v seriálu světově úspěšných filmů hráli. Z autorky knižní předlohy a duchovní matky celého projektu Joanny Rowlingové ale udělali *no person* přesně podle návodu George Orwella. Myslím, že čtenáři Lidových novin jsou informováni i o zámince pro *cancelování* geniální autory: vyjádřila pochybnost, zdali transženy jsou skutečnými ženami, a kvůli tomu je zadupávána do země.

To je tedy známo. Mě zaujala lidská stránka věci. Kdybych byl to, co nejsem a nebudu, totiž – dejme tomu – Emmou Watsonovou (volím ženskou roli kvůli genderové vyváženosti), jestlipak bych se účastnil televizního natáčení, kdyby mi řekli, že na něm Rowlingová nesmí být? Paní Watsonová se zúčastnila a podíl na ceně Podlost roku jí tedy náleží. Nicméně, musela by být odlika z betonu, kdyby jí to přece jen nevtalo v hlavě. Hermionu začala hrát v jedenácti, do té doby byla úspěšná účastnice recitačních soutěží. Dnes hraje ve významných a úspěšných filmech. Hrála by v nich, kdyby ji nevtáhlo gravitační pole geniální Joanne Rowlingové?

Víte, nedělejme si iluze. Umělci jsou závislí na milosti a nemilosti mocných. Ti, co jdou proti proudu, zpravidla daleko nedoroudu anebo jsou až po dlouhých útrapách takzvaně objeveni, zpravidla po smrti, anebo když se z mocných stanou nemocní a zavržení. Někdy přijdou doby aplikující na umělce drtivý tlak. Známe fotografie hajlujících českých herců v hledišti Národního divadla. Ano, snadno se pošklebovat, v Kobylisích už jen zvoní tramvaje a nepráskají tam salvy německých popravčích čet. Signatáři Anticharty to mají dodnes na tapetě, že dokument podepsali. Měli tenkrát volbu mezi podpisem a profesním zničením. Stalinistická minulost zuřivých komunistů nejednoho z tehdejších disidentů ale byla v živé paměti, na to se dnes zapomíná, a proto je odsudek tak snadný. Co ale by riskovala taková Watsonová, kdyby řekla: bez

Joanne bych nebyla nic; bez Joanne vám před kameru nevlezu?

Účastníci štvance proti Rowlingové se dopouštějí podlosti, o které se jednou natočí srdceryvný film, jako se natáčely filmy o mcarthyovských štvancích. Ale bude to nějaké desetiletí trvat. LN, 3.1.2022

Některý pokrok je neslučitelný se životem

Jefim Fištejn publicista NevPes

Spojené státy nyní prožívají dobu střemhlavého pokroku. Projevuje se různě, růstem všeobecné uvědomělosti (wokeness) počínaje a úpravou minulosti do ideologicky správné podoby (cancel culture) konče. Jsou však vedlejší účinky rychlého vývoje, které zatím nedostaly náležitou interpretaci. Kupříkladu růst kriminality, zejména té nejtěžší.

Počty násilných trestných činů ve Spojených státech totiž rostou závratným tempem. Co za touto společenskou abnormalitou stojí? Brutalita policie? Sociální nerovnost? Příliš snadný přístup ke zbraním? Nebo je hromadné vraždění spoluobčanů produktem systémového rasismu a bílého suprematismu?

Statistické údaje za rok 2021 zatím ještě nejsou zveřejněny, ale i při prvním sečtení je jasné, že výsledky o hony překonají truchlivá čísla za rok 2020, a ta byla o celých 30 procent vyšší než za rok předchozí. Průběžné svodky FBI naznačují, že obětí pouličního násilí za loňský rok bylo minimálně o 5 tisíc více než v roce 2020.

Celkem v zemi ozbrojenou rukou neukázněných spoluobčanů padlo předloni 21 570 Američanů. Leckde by to vydalo na slušnou válku. Loňské počty obětí jsou pokládány za nejvyšší za posledních 60 let. 77 procent vražd bylo spácháno střelnou zbraní, zbytek připadá na zbraně bodné a řezné, nějaké to procento bylo usmrceno pěstmi nebo okovanými botami útočníků.

Zabíjí se poměrně rovnoměrně po celém americkém území, bez významného rozdílu mezi obcemi velkými a malými. Pochybný rekord drží město Chicago, třetí největší v zemi – do poloviny loňského října se tam stihlo zavraždit 649 obyvatel.

Starostka Chicaga Lori Lighthfootová, známá to bojovnice za omezení pravomocí policejních sborů, znechucena liknavostí zbylých strážců pořádku již požádala prezidenta Joea Bidena o značné armádní posily, ježto se necítí ve své rezidenci bezpečně.

Sídlo vlády Washington DC, s pověstí oázy klidu a míru, je na tom relativně dobře. Za tři čtvrtě loňského roku rukou rozhněvaných mstitelů tam padlo pouhých 183 místních obyvatel a návštěvníků hlavního města.

Pro srovnání: V Praze, dvojnásobně lidnatější než město Washington, ve stejném období padly násilníkům za oběť jen zhruba tři desítky lidí. Poctivost nutí přiznat, že naše země ve smyslu radikálního pokroku je sto let za opicemi.

Privoz, trh v Oděse. U stánku stojí prodavačka s telefonem u ucha, na pultu leží spodní prádlo, kalhoty, punčocháče:

„Sára, zbláznila ses? Jak jsi to mohla udělat? Vážně? Kolikrát jsem ti to říkala! Obě části trigonometrické rovnice nelze redukovat funkcí obsahující neznámou! Ty snad ani nejsi naše! Vzpamatuj se, nebo tě necháme pokrýt!!!“

Kohn je už v pokročilém věku, a tak jednoho dne místo do kavárny zamíří k notáři Eisnerovi. Protože nemá děti, diktuje mu tento text závěti: „Odkazuji veškerý majetek své ženě Rivce..., ale jen pod podmínkou, že se znovu vdá. Jinak nedostane nic.“

„To je ale zvláštní podmínka,“ zvedne JUDr.

Eisner oči od papíru. „Jaký to má smysl?“

„Docela jednoduchý,“ přimhouří Kohn oči. „Chci, aby aspoň jeden člověk hořce litoval, že jsem odešel z tohoto světa...“

Byl neřízená střela a využil každou minutu.

Koncentrák mu ale zničil duši, zbyla jen troska v uniformě. Tajnosti slavných

Adina Janovská Krajské Listy

AUDIO Sotva najdeme někoho, kdo by neznal jeho jmenovce, komika Vlastu Buriana. Zrušením pražského divadla, které neslo jeho jméno, začalo v roce 1991 pomalu upadat v zapomnění jméno muže, který se stal nejvýraznější osobností české meziválečné avantgardy.

Emil František Burian byl mužem mnoha talentů. Režisér, herec, dramaturg, hudební skladatel, scénograf, redaktor, rozhlasový komentátor, vedoucí vlastní herecké školy... S neuvěřitelnou dávkou energie se pouštěl do dalších a dalších uměleckých aktivit, psal verše i prózu, skládal hudbu, napsal řadu divadelních her, založil noviny, měl vlastní rozhlasovou relaci... Využil každou minutu, dokázal dělat čtyři věci současně. A pak byl vystaven konfrontaci se společností, která s ním už nepočítala, a změnil se v člověka, „který se 'zbláznil z pobytu v koncentráku' a stal se jakousi podivínskou troskou v plukovnícké uniformě,“ napsal o něm jeho syn Jan v knize Nežádoucí návraty E. F. Buriana.

Premiéra v Národním

Narodil se 11. června 1904 v Plzni do rodiny, v níž neustále zněla hudba. Jeho otec Emil byl operním pěvcem stejně jako strýc Karel, jeden z nejslavnějších tenorů své doby, který prý leckdy předčil svými výkony i legendárního Carusa. Soprán jeho tety Františky zněl z jeviště pražského Národního divadla i na zahraničních scénách a matka Vlasta byla učitelkou zpěvu. Pěvecký talent zdědil i Emil František, hudebnímu světu ale chtěl dát mnohem víc, a tak po studiu na smíchovském gymnáziu přešel na konzervatoř, kterou absolvoval v roce 1927 v mistrovské kompoziční třídě profesora Josefa Bohuslava Foerstera. V devatenácti letech vstoupil z přesvědčení do komunistické strany, což výrazně ovlivnilo jeho další činnost, která byla leckdy až agitační. A bylo mu pouhých jednadvacet, když Národní divadlo uvedlo jeho první operu, nazvanou Před sluncem východem. Současně se ale stal členem levicové literární skupiny Devětsil. Už v sezóně 1926-27 začal spolupracovat s Osvobozeným divadlem a založil hudebně recitační soubor Voiceband, jehož vystoupení byla založena na sborové recitaci takzvanou synkopickou technikou, která rytmem a intonací napodobuje hudební vyjádření. Současně ale spolupracoval až do roku 1928 jako hudební skladatel s pražským Národním divadlem.

Vlastní avantgarda

V roce 1927 se poprvé oženil s absolventkou mistrovské školy pražské konzervatoře Ludmilou Matějovskou, manželství se ale po čtyřech letech rozpadlo, protože Burianovi při jeho pracovním vytížení na soukromý život ani nezbyval čas. Po sporech s Jindřichem Honzlem z Osvobozeného divadla totiž v téměř roce odešel společně s Jirím Frejkou, založili vlastní avantgardní Divadlo Dada a Burian začal pracovat také jako rozhlasový komentátor. Po jeho zániku založil Frejka v roce 1929 Moderní studio, v jehož propagačním letáku Frejka uvedl, že „Moderní studio je svobodnou a zásadně nepolitickou tribunou mladého českého divadelního umění“. Frejka byl umělecký šéf, Burian dramaturg hudby a voicebandu a snažil se, aby v představeních zněla i aktuální politická satira. Už v srpnu 1929 ale odešel do brněnského Národního divadla, při kterém vytvořil samostatné studio. V sezóně 1930-31 působil jako režisér v Českém divadle v Olomouci, kde se uplatnil i jako jazzový zpěvák. Pak se na krátkou dobu

vrátil do Brna a v roce 1932 začal působit v nově založeném pražském politickém kabaretu Červené eso, v němž vedl jazzový orchestr, skládal a režíroval.

Politická satira

Dne 16. září 1933 zahájilo činnost jeho vlastní divadlo D 34, v němž realizoval svůj politicky vyhraněný levicový program. Mimo jiné zorganizoval protestní petici proti uvěznění slavného ruského režiséra Vsevoloda E. Mejercholda, který byl později na Stalinův příkaz i s manželkou zavražděn. Sice byl přesvědčený komunista, ale ve svém konání neřízená střela, takže se stal už tenkrát pro řadu komunistických

funkcionářů nepohodlným a nevypočitatelným. V roce 1934 se podruhé oženil s Marií Šubrtovou, s níž se seznámil v Brně, kde studovala na filozofické fakultě. V roce 1941 získal větší prostor v budově Legiobanky v ulici Na počť a založil při divadle Hereckou školu, která vychovávala mladé herce, režiséry i scénografy. Číslo v názvu jeho divadla se každoročně posouvalo podle aktuálního letopočtu až k D 41. Dne 12. března 1941 byl přímo v divadle s dalšími kolegy zatčen gestapem a po krátkém uvěznění na Pankráci prožil zbytek druhé světové války v koncentračních táborech. „Když odcházel do lágru, měl v papírech napsáno 'návrat nežádoucí',“ připomněla před patnácti lety v rozhovoru pro Lidové noviny jeho dcera Kateřina. Nejprve byl vězněn v Terezíně, odkud byl po třech měsících převezen do Dachau a nakonec 7. srpna 1942 do Neuengamme na předměstí Hamburku. Pracoval v továrně s válečnou výrobou a ve volném čase se podílel na ilegálních kulturních pořadech. Dne 23. dubna 1945 začala evakuace, nacisté nahnali na staré lodě v Lübecké zátocce deset tisíc vězňů, na jejichž likvidaci už neměli prostředky. A lodě označili vlajkami německého válečného námořnictva, takže je 3. května bombardovalo britské královské letectvo RAF.

Zlomená duše

Dříve luxusní zaoceánský parník Cap Arcona se stal smrtelnou pastí pro zhruba 4700 vězňů. „Pro vězně zbyl jeden záchranný člun a oni skákali do hořícího moře. Táta neuměl plavat, ale skočil a pomocnou ruku mu podal slavný německý herec Geschonek. Přijel domů celý ohořelý a vážil 45 kilo,“ prozradila dcera Kateřina. Domů se vrátil 6. června 1945, duši měl zlomenou, fyzické následky se ale snažil co nejrychleji překonat a vrhl se znovu do práce i života svým dřívějším vražedným tempem. Nemohl se ale vyrovnat se společností, která se během války změnila v jeho očích v lecčems k horšímu. Leckoho popouzel velikášstvím, s jinými se rozešel sám, protože jim nedokázal odpustit kolaborantské chování nebo odlišné názory. Podle slov svého syna se proměnil v „jakousi podivínskou troskou v plukovnícké uniformě“. S manželkou Marií se 30. března 1946 konečně dočkali narození dcery Kateřiny, herečky a básničky, která byla později členkou činohry Národního divadla. Po válce založil ještě divadlo D 46 a D 47, současně ale řídil ještě tři brněnské scény a karlínskou operetu. Dva roky vystupoval jako kulturně politický komentátor v rozhlasu a až do roku 1949 stál v čele týdeníku Kulturní politika.

Od opery k dramatu

Svými jevištními experimenty Burian ovlivnil podobu českého moderního divadla. Po celý život ale výrazně vynikal i v dalších oblastech kultury a umění. Už v roce 1927 vyšla jeho první sbírka básní Idioteon, autobiografický román Vítězové pak v roce 1955. Složil osm oper, na kontě má i dva balety a řadu koncertních skladeb. Je autorem hudby k osmnácti filmům, dvakrát se pustil i do filmové režie – v roce 1939 natočil lyrické drama podle románu Boženy Benešové Věra Lukášová a v roce 1949 dělnické drama podle románu Karla Nového Chceme žít. Počátkem třicátých let dokonce stanul dvakrát před kamerou jako herec, v roce 1932 jako zpěvák

v melodramatu režiséra Oldřicha Kmínka Zlaté ptáče a o rok později jako dřevorubec ve filmu Miroslava J. Krňanského Ze světa lesních samot, k němuž také složil hudbu. Jeho literární dílo zahrnuje filmové scénáře, libreta oper, melodramata, divadelní hry a dramaturgie, básně, povídky, romány i studie o hudbě a divadle. Vlastní divadelní hry začal psát až po roce 1945 a napsal jich devět. V roce 1947 získal Státní cenu za hudbu k sociálnímu dramatu režiséra Karla Steklého na motivy stejnojmenného románu Marie Majerové Siréna.

Nepohodlný i pro soudruhy

V roce 1948 byl zvolen za KSČ do Národního shromáždění, a když v roce 1951 hrozil jeho divadlu zánik, převedl ho do svazku Československé armády. Stalo se Armádním uměleckým divadlem a po odchodu z armády v roce 1955 ho přejmenoval opět na D 34. Počátkem padesátých let se potřetí oženil se Zuzanou Kočovou a 26. března 1952 se jim narodil syn Jan, budoucí básník, písničkář a prozaik. Se stejnou přímočarostí, jako kdysi protestoval proti zatčení režiséra Mejercholda, ale 'narážel' v padesátých letech a vyváděl stranické špičky z míry kombinací oddaných prohlášení a zároveň vnitřní neochoty podrobit se čemukoli, s čím nesouhlasil, takže musel čelit útokům i depresím. Patřil sice do komunistické nomenklatury, svou nevypočitatelností se ale stal pro režim nepohodlným a byl velmi často kritizován zprava i zleva. V roce 1954 mu byl udělen titul národní umělec a v roce 1958 vystoupil po návštěvě Sovětského svazu ve Španělském sále Pražského hradu se zásadním sebekritickým projevem. Zemřel 9. srpna 1959 v pražském Sanopzu na selhání jater po banální operaci žlučníku.

Burian složil hudbu ke dvaceti filmům

Viděl jsem sta a sta poprav, při západu slunce, tam na severu v Neuengamme. Docela symbolicky nikdy nepršelo a nikdy nebyla mlha v těch strašných chvílích, kdy kamarád za kamarádem vystupovali na šibenici. Je to zvláštní, celý den mohlo pršet, celý den mohla být obloha zatažena, ale večer, když se popravovalo, vysvitlo vždycky slunce. A v tom slunci, vy šťastní, kteří jste to neviděli, v tom slunci umírali hrdinové. Každý umíral s nějakým pozdravem. Každý poslal směrem k západu slunce několik posledních přání. A ta slova, a ta přání vám, milí kamarádi, od nich nesu: Vy, kteří jste se dožili toho štěstí, že ožíváte ve svobodě, nezapomeňte, že my jsme tady padli za vás. Nezapomeňte, že jste pokračovateli našeho hrdinství. Vedte naše děti cestou za pravdou, spravedlností a za právem... E.F.Burian

Ze školní lavice:

Cukr je rafinovaný, protože se po něm tloustne. Pravý hovězí vývar se dělá ze dvou kostek. Švestkové knedlíky dělíme na jídlo a pecky. Sardinkám se uřezávají hlavy, aby se vešly do konzervy. Děda povídal, že alkohol sice kazí zrak, ale že má radši brejle než žízeň. Tatínek řekl, že na svůj svátek nechal pít, ale neví kde. Tři potraviny, bez kterých člověk nemůže žít, jsou snídaně, oběd a večeře. Experiment je třeba to, když maminka něco uvaří a my hádáme, co to je. Rybí maso je zdravé, protože obsahuje mnoho fosforu, který je smrtelně jedovatý. Jídlo musíme dojídat, aby ho mouchy neroznášely po ostatních lidech. Včelím medem neplýváme, protože se nevyrábí, ale vzniká poctivou prací. Konzervy nám uchovávají potraviny, ale jen do té doby, než se zkazí. Jsou zdravé, neboť obsahují hodně železa. Alkohol zkracuje život, protože se po něm pořád spí. Opilci páchají pod vlivem alkoholu i sebevraždu a druhý den o tom ani nevědí. Náš děda říká, že rum je jed. Nejvíce je ale otrávený, když ho nemá. Česnek je zdravý pro lidi, ale společnost ho nesnáší.

V Bidenově Americe mají ilegální imigranti větší hodnotu než američtí vojáci

napsal(a) Chris Farrell • 6. ledna 2022

Podle médií zatím rozdělené rodiny ilegálních migrantů podali přibližně 940 těchto žalob. 3. října 2019 podala organizace American Civil Liberties Union (ACLU) federální žalobu v Tucsonu v Arizoně, v níž tvrdí, že americká vláda porušila lidská práva imigrantů a hluboce traumatizovala děti, které byly odebrány rodičům po ilegálním překročení hranice USA.

Američtí vládní úředníci údajně vůbec netuší, kolik dalších ilegálních imigrantů se přihlásí, nebo se pokusí potenciálního finančního soudního vyrovnání zneužít. A to už vůbec nemluvíme o motivačním dopadu odměny téměř půl milionu dolarů za porušení zákona a ilegální překročení hranic USA. Deník The New York Times odhaduje, že v důsledku této politiky bylo od svých rodičů dočasně odloučeno zhruba 5500 dětí.

Mexické kartely, které kontrolují všechno a každého, kdo překračuje hranici USA, jsou kruté zločinecké organizace, neohlížející se na lidské životy. Svěřit jim do rukou životy svých dětí je úžasně nezodpovědné. Dotování tohoto nezákonného chování při překračování hranic prostřednictvím lidskoprávního vyrovnání financovaného americkými daňovými poplatníky do výše 1 milionu dolarů pro jednu rodinu ilegálních migrantů je extrémně pobuřující. Není divu, že Bidenova odpověď "spatrá" byla reakcí zdravého rozumu a že Biden tento šílený nápad odmítl. Podle Bidena je to "blbost". Ano je to "blbost". Nyní se ale zdá, že za tuto "blbost" budou muset Američané platit jako mourovatí.

Bidenova administrativa zvažuje vyplacení odškodného ve výši 450 000 dolarů na osobu "rodinám migrantů, které byly rozděleny po svém ilegálním vstupu do Spojených států během Trumpovy vlády." Platby by byly součástí soudního vyrovnání, které jménem rodin ilegálních migrantů soudně vymáhá americká lidskoprávní organizace American Civil Liberties Union (ACLU). Celková výše tohoto soudního vyrovnání by údajně dosáhla nejméně jedné miliardy dolarů hrazené z peněz federálních daňových poplatníků.

4. listopadu 2021 oznámil prezident Joe Biden novinářům, že rodinám rozděleným na hranicích s Mexikem "nebude vyplaceno" žádné odškodné. Když na něho novináři naléhali, zda je možné, že by vyplacení takového odškodného povzbudilo ještě více migrantů, aby se pokusili dostat do Spojených států, tak jim Biden řekl: "Když jim budete pořádkem vykládat takové hlouposti, tak jo. Ale není to pravda."

To už zname - barevny scenář s lidovym hněvem a mrtvyma v Kazachstanu

Ladík Větvička, Ostrava

Na rozdíl od mnoha placených komentátorů a chytrých analýz, kteří si denně cpaní do medvědího prostora, mám také dvě velké výhody. Možu mluvit co chcu a nemusím se bát, že mě Hlodavec už příště nepozve.

A za druhé, snažím se mluvit o tom, co sem viděl a zažil na vlastní předkožku a tím padem mi žádný mamlas nenamluví, že kvuliva zdražení LPG ze 2,80,- Kč na 5,50 Kč za liter se pracující lid naštvě tak, že začne vraždit.

Na to sem v Kazachstanu strvil dost dluhu dobu, abych věděl, že to je cypovina. A zároveň se neda nevidět zajímavá suvislost s modelem, který byl použit při převrácích v Damašku nebo v Kyjevě. A po pravdě řečeno - dvarazy byl úspěšný, tuž není duvod ho nepoužít zas, že... To se zebere jakasik drobnost, kera dostane demonstranty do ulic. Ano,

dvojnásobně zdražení LPG naštvě, nenažranost oligarchu tež, ani nesmyslná koronobuzerace nepotěši, proti tomu se da vyjít do ulic, zakřičet si společně a pak valit domů, dat si po cestě kumys s vodkou a kyselým okurkama, zakuřit kaljána a druhý den zas na šichtu. Ne, lidi v Kazachstanu opravdu nesou tak chudí, aby je zdražení litra plynu naštvělo tak, že vypálí státní úřady a bez obav, že budou zastřeleni nebo zavraždění, začnou střílat policajty. Kazachstan je jedním z nejbohatších států regionu a má co nabídnout světu v podobě nerostného bohatství, ať turistům ve formě špičkové infrastruktury, nebo nadherných hor.

Spíš se obávám toho, že před plánovaným vyhrocením situace na Ukrajině někdo vytváří druhou frontu, aby to sudruh Putin neměl také jednoduše. Vůbec bych se nedivil, kdyby v následujících dnech byla vyhrocena situace ať v jiných oblastech, keru by se musel zabývat - od Karabacha, přes Kyrgystan až po Podněstří nebo Kaliningradskou oblast. To se tak robí.

A tak zatímco přes Slovensko proudiv nekonečné kolony vojenské techniky na východ - vlakama ať po cestách, zda se, že sudruh Putin si vzal ponaučení z dvou předchozích barevných převratů a tentokrát se nenechal dovést strujcama barevných revolucí. Pokud se totiž dalo v minulosti zabránit valce v Sýrii nebo převratu v Kyjevě, pak to bylo možné enem na začátku. Na samém počátku, kdy v Sýrii zastřelili prvního policajta a v Kyjevě vyletěl z davu první molotvuv koktejl.

Tuž zatím se zda, že sudruh Putin překazil sudruhu Bidetovi akci tím, že zastavil vraždění. Proč by jinak USA požadovala od Kazachstanu vysvětlení, proč povolal Putina na pomoc? Podle zpráv mojími přáteli z Kazachstanu se normální demonstrace s normálními lidmi zvrhly v okamžiku, kdy se do nich infiltrovaly profesionální bijáci se zakrytými puskama, kteří začali rozbíjet obchody a zapalovat auta. A po nich nastupily organizované, ozbrojené bandy v plynových maskách, kteří začali střílat policajty a zapalovat státní baraky. Tohle normální občani nerobí...

Dne 7. ledna prohlásil kazašský prezident, že "teroristi, včetně těch, kteří přijeli ze zahraničí, pokračují v ozbrojeném odporu a slíbil zničit všechny, kteří nesloží zbraně". A jak řekl, tak zrobil, bo potlačování terorizmu, to není jak práce s buzdolou, mile děti.

Ovšem místo toho, aby byl pochválen, odsoudil americký ministr zahraničí v CNN prezidenta Kazachstanu za to, že vydal rozkaz k zahájení palby na teroristy, kteří odmítli složit zbraně. Jak kdyby mu kdosi rozšlapal hračku. Tuž to je mi divný mirotvurce. Kdyby se radši staral o to, kam mu zmizely zbraně za desítky miliard dolarů, které před pul rokem zapomněl v Afghánystanu... Tuž přeju synkum v Almatě, aby se to tentokrát terorizmus nepodařilo tak jako v Sýrii a Kyjevě. Ladik Větvička, hlasatel míru, pravdy a lasky, Almaty

Zdroj: <https://vetvicka.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=781485>

SPORT

Osobní intervence velvyslance v případě tenistky Voráčové

(k fotografii na zadní straně)

Velvyslanec Tomáš Dub se setkal s nově jmenovanou vrchní ředitelkou australského ministerstva zahraničí pro sekci Evropy a Latinské Ameriky paní Lynette Wood. Učinil tak v návaznosti na protestní diplomatickou nótu podanou naším úřadem ve věci zadržení české tenistky Renaty Voráčové.

Velvyslanec během hodinového setkání shrnul důležité body celého případu a vyjádřil znepokojení na zacházení, které se tenistce Voráčové na území Austrálie dostalo.

Paní Wood v odpovědi uvedla, že situace je velice nepřijemná a ministerstvo pracuje na odpovědi na naši diplomatickou nótu. Rovněž uvedla, že osobní

návštěva velvyslance potvrzuje důležitost, jakou Česká republika tomuto případu přikládá.

Velvyslanectví ČR v Canbeře stále čeká na oficiální odpověď na protestní diplomatickou nótu, kterou jsme australským úřadům zaslali dne 7. ledna 2022.

Voráčová je doma: Zhubla jsem a nespala, ani nemám sílu být naštvaná

Autor: Jan Jaroc

Celý čas v zadržení měla zimmnici, nebyla schopná pozřít jídlo. Až v letadle do Dubaje, když opustila Austrálii, se Renata Voráčová trochu uklidnila. Osmatřicetiletá česká deblistka, které Australané na základě Djokovičova případu také zrušili víza, už je doma ve Hvozdné kousek od Zlína. Stres se na ní však podepsal. Výprava do Austrálie pro ni skončila těžkým prodělkem a ještě čelí hrozbě, že se k protinožcům nebude moct tři roky vrátit.

Celý čas v zadržení měla zimmnici, nebyla schopná pozřít jídlo. Až v letadle do Dubaje, když opustila Austrálii, se Renata Voráčová trochu uklidnila. Osmatřicetiletá česká deblistka, které Australané na základě Djokovičova případu také zrušili víza, už je doma ve Hvozdné kousek od Zlína. Stres se na ní však podepsal. Výprava do Austrálie pro ni skončila těžkým prodělkem a ještě čelí hrozbě, že se k protinožcům nebude moct tři roky vrátit.

Už zněla líp než v pátek, když líčila své útrapy z detenčního hotelu v Melbourne. Přes víkend se Renatě Voráčové podařilo odcestovat do Česka, ani doma pro ni ale celý případ nekončí. „Moc v pohodě nejsem, ještě nějakou dobu potrvá, než to zpracuju,“ líčila.

Jak proběhl sobotní odlet?

„Stejně jako když mě vezli do detenčního zařízení. Někdo mě z ubytovny vyzvedl, jela jsem na letiště na policejní stanici, tam se mnou museli vyřídít veškeré papíry, abych mohla odletět. Čekala jsem na PCR test a až potom jsem mohla opustit zemi. Přečasně mi udělili víza do dvanácti hodin do sobotní půlnoci. Pokud bych neodletěla, zase by mě umístili do zařízení.“

Prý vám Australané zakázali vstup do země na další tři roky.

„Když vám odeberou víza, automaticky máte vstup na další tři roky zakázaný. I když jsou tam výjimky, díky nimž se to dá zvrátit. Čekalo se, jak dopadne soud Djokoviče a teď budu žádat o prominutí, abych neměla tříletý zákaz. Hodně mě ta situace mrzí. On má teď vlastně všechno v pořádku a já jsem v nezavidělné pozici a nevím, co bude.“

Jak zvládáte svůj případ emočně. Člověk musí být rozzlobený, když ho takhle vyštvovali ze země, i když splnil vše, co měl.

„Naštvaná nejsem, na to nemám ani sílu. Lidi si neumí moc představit, co to všechno včetně výsledku s člověkem udělá. Nebyli na mě zlí, fyzicky mě nenapadali, ale bylo to strašně emocionálně náročné. Nemohla jsem se na celou věc připravit, dopředu to byla prohraná bitva, vůbec je u výsledku nezajímaly moje argumenty. I fyzicky jsem strádala. Co jsem byla v detenčním zařízení, zhubla jsem. I když to byly jen dvě noci, připadalo mi to jako věčnost. Poprvé jsem jedla až v letadle na cestě domů.“

Nedostala jste najíst?

„Dávali nám jídlo, ale byla jsem na tom tak špatně, že jsem ani jídlo nemohla pozřít. Celou dobu jsem měla zimmnici, trenérovi jsem říkala, že až když jsme si sedli do letadla, začalo mi být po fyzické stránce líp. Tělo zpracovávalo stres, s tím si prostě neporadíte. Ani si nedovedu představit, jak bych vypadala, kdybych tam měla zůstat dalších sedm dní. Vždyť jsem se před tím dávala dohromady po covidu a trénovala. Pak bych musela začít od začátku.“

Vůbec nechápu, jak může vzniknout, že tam sportovec jede hrát tenis, splní všechny podmínky a takhle dopadne. To je neakceptovatelné.“

A LETTER FROM A CONSTITUENT ABOUT HOW HE ADVISED HIS TEENAGE DAUGHTER ON 'CLIMATE CHANGE'

Dear Craig,

After our daughter of fifteen years of age was moved to tears by the speech of Greta Thunberg at the UN the other day, she became angry with our generation "who had been doing nothing for thirty years"

So, we decided to help her prevent what the girl on TV announced of "massive eradication and the disappearance of entire ecosystems".

We are now committed to give our daughter a future again, by doing our part to help cool the planet four degrees.

From now on she will go to school on a bicycle, because driving her by car costs fuel, and fuel puts emissions into the atmosphere. Of course it will be winter soon and then she will want to go by bus, but cycling through the freezing builds resilience.

Of course, she is now asking for an electric bicycle, but we have shown her the devastation caused to the areas of the planet as a result of mining for the extraction of Lithium and other minerals used to make batteries for electric bicycles, so she will be pedaling, or walking. Which will not harm her, or the planet. We used to cycle and walk to school too.

Since the girl on TV demanded "we need to get rid of our dependency on fossil fuels" and our daughter agreed with her, we have disconnected the heat vent in her room. The temperature is now dropping to twelve degrees in the evening, and will drop below freezing in the winter, we have promised to buy her an extra sweater, hat, tights, gloves and a blanket.

For the same reason we have decided that from now on she only takes a cold shower. She will wash her clothes by hand, with a wooden washboard, because the washing machine is simply a power consumer and since the dryer uses natural gas, she will hang her clothes on the clothes line to dry, just like my parents and grandparents used to do.

Speaking of clothes, the ones that she currently has are all synthetic, so made from petroleum. Therefore on Monday, we will bring all her designer clothing to the secondhand shop.

We have found an eco store where the only clothing they sell is made from undyed and unbleached linen and jute. Also can't have clothes made on wool, because the emissions from farting sheep are supposedly causing bad weather.

It shouldn't matter that it looks good on her, or that she is going to be laughed at, dressing in colorless, bland clothes and without a wireless bra, but that is the price she has to pay for the benefit of The Climate.

Cotton is out of the question, as it comes from distant lands and pesticides are used for it. Very bad for the environment.

We just saw on her Instagram that she's pretty angry with us. This was not our intention.

From now on, at 7 p.m. We will turn off the WiFi and we will only switch it on again the next day after dinner for two hours. In this way we will save on electricity, so she is not bothered by electro-stress and will be totally isolated from the outside world. This way, she can concentrate solely on her homework. At eleven o'clock in the evening we will pull the breaker to shut the power off to her room, so she knows that dark is really dark. That will save a lot of CO2.

She will no longer be participating in winter sports to ski lodges and resorts, nor will she be going on anymore vacations with us, because our vacation destinations are practically inaccessible by bicycle.

Since our daughter fully agrees with the girl on TV that the CO2 emissions and footprints of her great-grandparents are to blame for 'killing our planet',

what all this simply means, is that she also has to live like her great-grandparents and they never had a holiday, a car or even a bicycle.

We haven't talked about the carbon footprint of food yet.

Zero CO2 footprint means no meat, no fish and no poultry, but also no meat substitutes that are based on soy (after all, that grows in farmers fields, that use machinery to harvest the beans, trucks to transport to the processing plants, where more energy is used, then trucked to the packaging/canning plants, and trucked once again to the stores) and also no imported food, because that has a negative ecological effect. And absolutely no chocolate from Africa, no coffee from South America and no tea from Asia.

Only homegrown potatoes, vegetables and fruit that have been grown in local cold soil, because greenhouses run on boilers, piped in CO2 and artificial light. Apparently, these things are also bad for The Climate. We will teach her how to grow her own food.

Bread is still possible, but butter, milk, cheese and yogurt, cottage cheese and cream come from cows and they emit CO2. No more margarine and no oils will be used for the frying pan, because that fat is palm oil from plantations in Borneo where rain forests first grew.

No ice cream in the summer. No soft drinks and no energy drinks, as the bubbles are CO2.

We will also ban all plastic, because it comes from chemical factories. Everything made of steel and aluminum must also be removed. Have you ever seen the amount of energy a blast furnace consumes or an aluminum smelter? All bad for the climate!

We will replace her memory foam pillow top mattress, with a jute bag filled with straw, with a horse hair pillow.

And finally, she will no longer be using makeup, soap, shampoo, cream, lotion, conditioner, toothpaste and medication. Facewashers will all be linen, that she can wash by hand, with her wooden washboard, just like her female ancestors did before climate change made her angry at us for destroying her future.

In this way we will help her to do her part to prevent mass extinction, water levels rising and the disappearance of entire ecosystems.

If she truly believes she wants to walk the talk of the girl on TV, she will gladly accept and happily embrace her new way of life.

Regards,

(Name Withheld)

**Becherovka, Rum, Fernet,
Griotka, Slivovice, Česká piva**
Budvar, Plzen, Kozel, non-alcoholic Budvar
Monday - Thursday 8.30-17.00, Friday 8:30-15.00
Goulburn Wines & Spirits
9-13 Brisbane Street
Darlinghurst, NSW 2010
02 9264 8459
email sales@goulburnwines.com.au
Wholesale and retail 1.04.2022

Fight for your right to speak freely

Jacinta Nampijinpa Price

I'm asking for your help to fight for free speech in Australia.

You see, the Left is trying to control what we say and how we think, and it's not right.

They want us silenced so they can get their way without any opposition.

But the truth is that racism will never be solved if people are denied the right to speak up about it.

That's why I'm asking you to sign this letter to the Senate.

By signing the open letter to the Senate you'll be standing up for free speech and against censorship of any kind.

Please sign our open letter below to Parliament calling for greater protections for free speech!

Dear Senators of the Australian Parliament,

I'm deeply concerned about how left-wing activists are trying to control speech and shut down debate through their woke 'cancel culture'.

They say they're trying to protect the vulnerable and disenfranchised... but instead they are shutting down the truth and therefore harming the very people they claim to be helping.

Their actions are hurting the Indigenous people of Australia and they are not finding any solutions to problems like domestic violence because many people are not being allowed to speak up or be heard.

We will find no answers if we deny anyone the right to take part in open debates.

The way to beat racism and domestic violence is through debate, not by shutting it down with censorship and oppression.

Please protect free speech so that everyone can have a voice without fear of being silenced or punished for their opinion.

Your signature

Or on line on:

<https://www.jacintaprice.com/free-speech>

Czech Ambassador's personal intervention in the case of tennis player Voráčová

Ambassador Tomáš Dub met with Ms Lynette Wood, the newly appointed Director for Europe and Latin America Division at the Australian Department of Foreign Affairs and Trade. He did so following a diplomatic note of protest submitted by our office regarding the detention of Czech tennis player Renata Voráčová.

During the hour-long meeting, the Ambassador summarised the important points of the case and expressed his concern at the treatment received by the tennis player Voráčová on Australian territory.

In response, Ms Wood said the situation was very unpleasant and the Department was working on a response to our diplomatic note. She also stated that the Ambassador's personal visit confirms the importance the Czech Republic attaches to this case.

The Czech Embassy in Canberra is still awaiting an official response to the diplomatic note of protest we sent to the Australian authorities on 7 January 2022.

Ambassador Tomáš Dub with Ms Lynette Wood, Director for Europe and Latin America Division at the Australian Department of Foreign Affairs and Trade.